

50 de ani de la bacalaureatul absolvenților
Liceului Israelit din Timișoara
seria 1936-1944

Redactor: Toma Laszlo

Comitetul de organizare:

Feig Shimon

Feigenbaum Victor

Klein Erwin

Kinsky Ștefan

Laszlo Toma (redactorul broșurii)

Löwy Carol

Weinreich Lazăr

Weiss Gabriel

Wiener Gheorghe

Mai 1995

Tabloul absolvenților Liceului Israelit 1943-1944

În broșură sunt cuprinse informații și despre cei care au frecventat liceul în seria 1936-1944 pentru perioade limitate.

Tabla de materii

Prolog.....	5
Câteva cuvinte despre Liceul Israelit din Timișoara.....	5
Epilog.....	8
Ausländer Gheorghe	10
Basch Edmund (Donci).....	11
Erdélyi Ivan.....	12
Farago Feri.....	14
Feig Avram	15
Feig Simon (Șimi).....	16
Feigenbaum Victor.....	17
Felder Harry	18
Friedland C. Alfred	21
Goldhagen Herbert.....	22
György Francisc.....	23
Harmat Ladislau.....	24
Hirsch Gabriel Jean.....	25
Jakab Iosif	26
Kallai Tiberiu	27
Kallai Victor.....	28
Katz Andrei.....	29
Kinsky Ștefan.....	30
Klein Erwin	32
Klein Ioan.....	33
Laszlo Toma Nicolae	34
Löwenfeld Viliam	36
Löwy Carol	37
Mager Gheorghe	39
Maroși Desideriu.....	40
Messinger Toma.....	41
Österreicher Ladislau	42
Pollak Iosif	43
Popper Friderica.....	44
Rado Emil	45
Reich Herman	47
Romașcanu Ștefan.....	49
Salamon Samuel (Samu).....	50
Salamonovits Teodor (Bubi).....	52
Spierer Andrei	53
Szekely Gheorghe	54
Tausk Eduard (Edi).....	56
Ürmenyi Francisc Pavel.....	57
Wagmann Andrei	58
Weinberger Francisc	59
Weinreich Lazăr.....	60
Weiss Gabriel.....	62
Wiener (Sigismund) Gheorghe	63
Wiener Ladislau	64

Ziegenlaub Iacob.....	65
Ziegenlaub Viliam	66
Lista foștilor elevi ai Liceului Israelit din Timișoara, seria 1936-1944.....	67
Lista profesorilor.....	69
Școala elementară israelită Iosefin și întâlniri precedente	70
Post-Scriptum.....	72

Prolog

Ca urmare a condițiilor războiului, a ocupației Germane și a legislației antisemite de atunci din România, absolvenții seriei 1936-1944 a Liceului Israelit din Timișoara n-au fost admiși de comisia de bacalaureat la încheierea studiilor în vara anului 1944. Numai după eliberarea României de ocupația germană, în octombrie 1944, când Ministerul Învățământului a înființat comisii speciale de bacalaureat pentru examinarea absolvenților liceelor israelite, s-a înființat o astfel de comisie pentru elevii liceelor din Arad și din Timișoara. Lucrările comisiei au avut loc la sfârșitul lui Octombrie 1944, la Arad, care a fost recent eliberat de ocupația maghiară și care a fost bombardat aproape zilnic de aviația germană.

La împlinirea a 50 de ani de la acest eveniment ne-am hotărât să adunăm pe toți elevii acestei serii, care au urmat cursurile între 1936-1944, unii din noi fiind colegi încă din clasele primare.

Desigur, cei care au fost invitați la această întâlnire nu au fost cu toții colegi pe tot parcursul anilor. O parte au început liceul în alte școli și au ajuns la Liceul Israelit în 1940 ca urmare a legilor antisemite. O altă parte au fost nevoiți să-și întrerupă studiile din cauza condițiilor de prigoană. Și o altă parte au reușit să plece - în ultimele clipe - din România și să ajungă în Palestina de atunci.

În amintirea acestor ani petrecuți împreună în adăpostul cald al Liceului Israelit din Timișoara este dedicată această broșură.

Câteva cuvinte despre Liceul Israelit din Timișoara

Timișoara este unul din cele mai vechi orașe din Transilvania, primele însemnări despre această cetate fiind de prin secolul XII. Comunitatea evreilor din Timișoara este și ea foarte veche: după unele date, familii de evrei izgoniți din Spania s-au stabilit în Timișoara prin 1515. În perioada următoare, în timpul ocupației de către turci, s-a format în Timișoara o comunitate de evrei sefarzi care au venit prin Istanbul. Existența acestei comunități a fost menționată în documentele de predare a cetății încheiate în 1716 de comandantul trupelor turcești cu comandantul armatei austriece, prințul Eugeniu de Savoya. În cimitirul vechi, de rit spaniol, se află morminte din perioada ocupației turcești, dintre care cel mai vechi este cel al lui Azriel Assad, decedat în 1636. În 1736 rabinul Meir Amigo și alți patru evrei din Istanbul au fost autorizați să se stabilească în oraș. Amigo a organizat viața comunitară a evreilor din Timișoara și a făcut mult pentru dezvoltarea comunității evreiești.

Odată cu dezvoltarea orașului și ca urmare a liberalizării treptate a regimului politic din Imperiul Austriac și apoi din Austro-Ungaria s-a dezvoltat și comunitatea evreilor din

Timișoara ajungând la aproape 7.000 de suflete în perioada primului război mondial (cca 10% din populație). Dar, această comunitate mare n-a avut până atunci nici măcar o școală primară a ei.

Necesitatea unor școli evreiești a devenit din ce în ce mai acută, date fiind pe de o parte dificultățile de încadrare a elevilor evrei în școlile de stat, care erau focare de antisemitism, și pe de altă parte necesitatea de a transmite generațiilor următoare în mod organizat și oficial tradiția evreiască.

În 1917 din inițiativa profesorului Marmorek și cu sprijinul societății "Hatikva" a luat ființă prima grădiniță evreiască iar în anul următor prima Școală Primară Israelită (cea din Iosefin), sub conducerea directorului Leopold Fleischer. În continuare, președintele comunității din Cetate, Dr. Adolf Vértes cere Ministerului Învățământului aprobarea pentru înființarea Liceului Israelit de Băieți care își deschide festiv cursurile în 4 noiembrie 1919 cu 658 de elevi sub conducerea profesorului Dr. Victor Deznai. În perioada următoare se deschide și a doua Școală Primară Israelită (din Fabric), condusă de către directorul Zoltan Szekely și se înființează Liceul Comercial Israelit (clasele 5-8), condus de către directorul Izidor Marton (Soma). Ceva mai târziu s-a înființat și Gimnaziul de Fete (clasele 1-4) condus inițial de Dr. Feodora Weiss.

Pentru adăpostirea Liceului Teoretic, Liceului Comercial și Gimnaziului de Fete s-a construit un complex modern de clădiri cuprinzând și un internat, situat în zona de vile a cartierului central (Cetate).

Programul de învățământ a fost bazat pe cel stabilit de către Ministerul Învățământului pentru școlile publice. Dar în afară de cursurile obligatorii, programele Liceului Israelit au cuprins și Limba Ebraică și Religie (studiul iudaismului și al istoriei poporului evreu). În consecință, de la începutul existenței sale, Liceul Israelit a constituit un centru de păstrare și cultivare a tradiției și culturii evreiești.

În anii care au urmat, școlile evreiești din Timișoara, în frunte cu Liceul Israelit, și-au îndeplinit cu cinste funcțiile pentru care au fost create. În special în perioada cea mai grea pentru evreimea din Europa, între 1940 și 1945, aceste școli au reprezentat un neprețuit adăpost cultural și sufletesc pentru tineretul evreu din Timișoara și din zonele din care evreimea a fost evacuată la Timișoara.

Succesele în această misiune s-au datorat în mare parte corpului profesoral și directorilor.

La început, liceul a fost condus de către Dr. Victor Deznai iar din 1925 de către Dr. Iosef Marcus. Ei au fost ajutați pe tot parcursul activității de un grup de profesori bine pregătiți și devotați misiunii lor de educatori.

Astfel clasa noastră a avut norocul de a avea ca profesori de matematică pe entuziaștii Herman Schwarz și Maria Neumann care ulterior au devenit amândoi cadre universitare, ca profesor de limba franceză pe neîntrecutul L. Kardos, iar ca profesori de limbi clasice pe directorul nostru înțelept Dr. Iosif Marcus și pe eruditul Friedrich Hauben. Ajutați de

umorul lor înnăscut, profesorul Iuliu Gross a reușit să ne ușureze învățatul fizicii și chimiei, iar profesorul Wagmann a reușit să ne dea bazele necesare în istorie și geografie. Adalbert Kun a avut rolul dificil de a preda limba română într-o clasă în care majoritatea elevilor au avut limba maternă maghiară și pentru care literatura română a fost o obligație și nu o plăcere. La științele naturale am avut parte de doi profesori excelenți: Moise Fuchs și M. Redei. Profesorul nostru de muzică, Dr. Maximilian Eisikovits, personalitate cunoscută în cultura muzicală din România, a reușit să ne învețe să iubim și să înțelegem muzica, iar neuitatul Ladislau Kalman a reușit să ne introducă în tainele desenului geometric și artistic. Științele gândirii: Psihologia, Logica și Filosofia ne-au fost predate inițial de regretatul B. Goldenblum care ne-a părăsit încă din timpul școlii, iar în continuare de veșnic tânărul Francisc Frucht care a devenit ulterior cunoscut în calitate de poet sub numele de Adam Anavi.

La religie (Iudaism) am avut ca profesor un proaspăt absolvent al școlii de rabini, un tânăr drăguț și plin de energie, care mai târziu a devenit rabinul-șef al orașului și președintele comunității, pe Dr. Ernest Neumann.

Prof. M. Wider s-a luptat din greu cu noi în predarea limbii ebraice, care nu era o sarcină ușoară, dat fiind că o parte din elevi au venit din alte școli în care nu s-a învățat inițial ebraică. Tânărul profesor Goldstein s-a străduit mult să-l sprijine în această muncă - dar el ne-a părăsit în condiții tragice odată cu îmbarcarea lui pe vasul Mefkure (care a fost scufundat de germani (sau sovietici) în 1944).

Am lăsat la urmă pe fostul nostru diriginte, Dr. Victor Deznai care a știut să ne predea cu succes limba și literatura germană într-o epocă în care noțiunea de "german" era sinonimă cu dușmanul suprem. Cursurile lui de istoria artei și culturii, pe care le-am urmat în afara programului obișnuit, au contribuit mult la dezvoltarea noastră intelectuală.

În perioada anilor de război și-a dezvăluit Liceul Israelit calitățile sale deosebite. În toamna anului 1940, după ce elevii evrei au fost excluși din toate școlile, Liceul Israelit a fost cel care i-a preluat pe toți în grijă să și le-a asigurat condiții de învățământ mult mai bune decât cele pe care le-au avut înainte.

E de menționat că în același timp și corpul profesoral s-a întărit considerabil pentru că Liceul Israelit a primit și o serie de profesori evrei care înainte au predat în școlile de stat sau particulare. Și e de la sine înțeles că un profesor evreu era angajat la o școală de stat numai dacă era mult mai bun decât un alt profesor.

Dar în afara condițiilor de învățământ foarte bune, Liceul Israelit a fost în timpul anilor de război și de furie antisemită, o oază social-culturală pentru tineretul evreu. Într-o perioadă când intrarea evreilor era interzisă la toate locurile publice, inclusiv teatrul și opera, Cercul Cultural al Liceului a devenit centrul de viață culturală și socială nu numai pentru elevii "activi", dar și pentru o serie de absolvenți care s-au obișnuit să frecventeze ședințele săptămânale ale Cercului Cultural. Deseori au participat la aceste ședințe și tineri care au

primit o învoire de câteva zile din detașamentele de lucru și care au folosit puținul lor timp la dispoziție pentru a se întâlni și a se culturaliza.

Și toate aceste activități au fost duse în condiții grele, din cauza evacuării clădirilor Liceului care au fost transformate încă de la începutul anului 1941 în spital militar german.

Comunitatea, condusă de înțeleptul și neobositul Dr. Samuel Ligeti, nu s-a lăsat descurajată: a închiriat o vilă, a transformat o parte din birourile comunității în clase, ba chiar a renunțat la o parte din încăperile templului mare din Fabric în același scop.

Adevărat că și elevii au reacționat la același nivel, dovedind o maturitate corespunzătoare situației speciale. Astfel, o parte din elevi, care, fiind născuți în 1925, au fost trimiși în detașamente de muncă încă din Aprilie 1943, n-au abandonat învățătura și, întrucât în primul an la muncă obligatorie cei mai mulți nu erau trimiși în afara orașului, au continuat să urmeze cursurile în orele de după programul de lucru. Școala, la rândul ei le-a facilitat acest lucru prin faptul că lecțiile au fost programate după orele 14. Elevii au venit desigur mai târziu la cursuri dar, cu ajutorul colegilor care, fiind seria 1926, încă n-au fost mobilizați, s-au ținut la curent și și-au pregătit lecțiile în timpul nopții.

Rezultatele muncii devotate a corpului profesoral și a colaborării corespunzătoare a elevilor s-au văzut imediat după eliberare. Absolvenții Liceului Israelit au dat dovadă de o pregătire deosebit de bună în toate domeniile în care au ajuns să lucreze sau să-și continue studiile. Acest fapt s-a manifestat imediat după bacalaureat când, la examenul de admitere la Politehnica, care s-a ținut la scurt timp după bacalaureatul nostru, din primii 20 admiși, 19 au fost din rândurile absolvenților Liceului Israelit. Și, dacă citim biografiile care urmează, vom vedea că și în alte domenii de activitate, colegii noștri au dat dovadă de o pregătire bună și de o mare capacitate de adaptare.

Epilog

După terminarea școlii, care a fost urmată de eliberarea de sub ocupația germană, colegii noștri s-au răsfirat în toate direcțiile.

O parte și-au continuat studiile, altă parte a intrat în "câmpul muncii". De altfel, o parte din colegi a întrerupt studiile încă din 1940 datorită situației grele în care se aflau familiile lor. Drumurile parcurse individual de fiecare în parte se pot vedea din autobiografiile care urmează. Cea mai mare parte a colegilor se află azi în Israel, o parte mai mică în Germania, SUA, Canada și Australia. Șase colegi se mai află în România. Procesul de emigrare din România, care a început încă înainte de 1940 ca urmare a intensificării antisemitismului, a fost întrerupt în timpul războiului, reluat imediat după război, oprit apoi iar prin închiderea ermetică a granițelor și reluat din nou în funcție de bunul plac al guvernului român.

Biografiile anexate sunt în parte autobiografii ; pentru cei decedați, am încercat să reconstituim datele necesare, în funcție de posibilități. Biografiile care lipsesc se datoresc faptului că o parte din colegi nu au trimis biografii, iar pentru unii din decedați n-am găsit destule date.

Ausländer Gheorghe

Numele actual : Ausländer Gedalia

M-am născut în mai 1926 în orașul Timișoara.

Școala primară am absolvit-o în Araneag, județul Arad și în Hațeg.

Am făcut 4 clase de liceu în Liceul Israelit din Timișoara.

În anul 1944 am venit în Țară și am stat în Kibutzul Kvutzat Kineret și Kibutz Ein Zeitim de lângă Tzfat, care demult nu mai există.

Ieșind din Kibutz, m-am angajat la Poliția Engleză în Kibutzul Ramat Hakovesh de la care automat am trecut la Armată la Heil Handasa (geniu).

În Războiul de Independență din 1948 la care am luat parte, am fost rănit la picior după care m-am însănătoșit și am luat parte la toate celelalte războaie, afară de războiul din Yom Kipur, fiind concentrat pe loc, în moshavul Neve Yarak, lângă Petah Tikva, unde am locuit până la pensie.

În prezent sunt pensionar și locuiesc în Holon.

Basch Edmund (Donci)

Numele actual: Bashan Betzalel

Născut în 23.11.1925 la Timișoara

Grădinița și clasele primare am urmat în strada Frobl în Iozefin. La vârsta de 14 ani am lăsat școala și am învățat meseria de tehnician dentist.

În 1943 am fost concentrat la muncă.

După eliberare în 1944 am intrat la Hachsara la Hanoar Hazoni.

La sfârșitul anului 1945 am fost trimis la Jimbolia unde am lucrat la "Alia B" (emigrare ilegală).

Am trecut granița la Iugoslavia de 3-4 ori cu refugiați din Polonia și cu milioane de dolari, bani din care s-au cumpărat în Italia vapoare.

În Noiembrie 1945 după ce am fost suspectat de Poliție, am plecat cu prietena mea de la Hachsara (care este până astăzi nevasta mea) prin Ungaria în Austria.

În Austria am fost până în Septembrie 1947. Acolo ne-am căsătorit și ni s-a născut un băiat.

În 10.10.1947 am ajuns la Haifa cu un vapor legal, cu certificat. În Februarie 1948 m-am înrolat la Hagana și de acolo, în Aprilie, la Armată. În Armată am fost până în Octombrie 1971 când am fost eliberat cu grad de Maior.

După eliberare de la Armată am lucrat 3 ani la Ministerul Transporturilor și la Ministerul Muncii. Din 1975 până la 1990 am lucrat ca agent de vânzare. Din 1991 sunt pensionar.

În anul 1957 ni s-a născut o fetiță care este astăzi îngrijitoare de copii (grădinița).

În anul 1976, după o boală grea a murit băiatul, la vârsta de 27 ani.

Astăzi ca pensionar mă ocup cu casa mea și cu casa fetei mele.

Erdélyi Ivan

Data și locul nașterii: 14 Aprilie 1926, Timișoara

Școala primară din Timișoara-Elisabetin 1932-1936

Liceul Piarist 1936-1940

Liceul Israelit din Timișoara 1940-1945

Studii superioare: Universitatea "Victor Babeș" Cluj, specialitatea Matematică

Căsătorit cu Lidia Gininger la Alba Iulia, 2 septembrie 1950

Perioada postbelică cea mai neagră din viața mea : 14 Februarie 1959 - 5 Octombrie 1961. În urma cererii de pașaport de emigrare din România, am fost dați afară din serviciile noastre (în aceeași zi : 14 februarie 1959), soția de la Institutul Agronomic, iar eu de la Politehnica din Timișoara, după opt ani de serviciu. Am stat un an și jumătate fără serviciu, la serviciul de plasare, unde umblam zi de zi; de câte ori se ivea un post am fost refuzat de cadre. Soția a găsit un post la Orșova și ne puteam vedea o dată pe lună. Foștii mei colegi de la Politehnica mă evitau ca și când aș fi avut ciumă. Singurul sprijin moral în perioada aceea a fost dat de familia Erwin Klein. Dânsul a încercat, cu un risc personal, să-mi obțină un angajament la o întreprindere care prelucra statistici de producție, dar și această tentativă a eșuat din cauza intervenției cadrelor politice. În afară de familia Klein, cercul nostru de prieteni s-a restrâns la regretata familie Emil Stein, prietena noastră Magda Maringer, Klara și regretatul Janos Montag. În Septembrie 1961 am primit în fine un post de învățător la o școală elementară din Recaș (jud. Timiș).

În 8 Octombrie am fost anunțat oficial de aprobarea cererii noastre de pașaport pentru Italia (fără intervenții de bani-valută). În 30 noiembrie 1961 am părăsit țara.

Perioada din Italia: După primele zile în lumea liberă (Viena) unde am fost găzduiți de niște prieteni al răposatului meu frate, am intrat în Italia în 7 Decembrie 1961. Primul popas a fost feericul oraș Veneția unde, din banii obținuți prin vânzarea unor pachete de țigări și băuturi românești prin portarii unor hoteluri, ne-am delectat ochii în farmecele aceluia oraș, timp de două zile. Am petrecut o săptămână în vila unei rude italiene (prin căsătorie) lângă Lacul Garda. La Milano, vărul italian și un cumnat al lui m-au ajutat să obțin primul angajament în Italia; după nenumărate interview-uri, inclusiv teste profesionale, am obținut un post de muncă în diviziunea electronică (calculatoare electronice: computers, din era de mamut și brontozauri al acelei ramuri noi de știință) la Olivetti. Am lucrat acolo aproape 6 ani până la emigrarea noastră în Statele Unite ale Americii.

De ce am emigrat din Italia? Imposibilitatea de a obține cetățenia țării, într-o țară din care zeci de mii de muncitori emigrau anual în căutare de muncă. Dacă aș fi (ceea ce nu sunt) Dante Alighieri, aș caracteriza viața din Italia ca "Purgatoriul". După "Iad" am trăit în iluzia

fericirii. Viața, pentru un imigrant într-o țară de emigranți n-a fost ușoară, în special soția a avut condiții de muncă istovitoare. Totuși, am devenit oameni liberi, am recâștigat o oarecare demnitate, după primii ani am achiziționat o mașină și am colindat Europa occidentală, din Sudul Italiei până în interiorul Norvegiei și din Anglia până în Austria, cu nenumărate excursii în țara vecină: Elveția. În 1967 am acceptat oferta de Profesor Asociat la Universitatea din Kansas.

Perioada Americană. Desigur a fost un șoc, plecarea din cel mai modern și elegant oraș al Italiei: Milano, cu destinația o localitate de 14.000 de locuitori (Manhattan, Kansas) într-un stat din Midwest, care amintește de filme de cowboy. Din nou am înfruntat greutățile începutului. Lidia neputând să găsească serviciu în acea metropolă kansasiană, s-a apucat de studii și după doi ani a obținut o diplomă de Master în Science în specialitatea Biochimie. După doi ani, eu am primit o poziție de Profesor Asociat la departamentul de matematică al "Temple University" din Philadelphia, unde funcționez și astăzi. Philadelphia, un oraș frumos, deluros, cu o populație împestrițată de diferite rase și situată între New York și Washington, cu o tradițională cultură teatrală și muzicală, ne-a devenit orașul de rezidență definitivă. În 1972 am fost avansat în poziția de "Full Professor" de matematică și mi s-a acordat așa numita "tenure" care-mi asigura permanența postului meu de muncă. Între altele, Universitatea mi-a oferit prilejul de neprețuit de a petrece un total de 3 1/2 ani în Japonia cu munca de predare la Temple University Japan. Japonia a fost și rămâne pentru noi apogeul vieții noastre, în termenii lui Dante, un Paradis. Cultura Orientului Îndepărtat, relațiile sociale de acolo ne-au îmbogățit viața mult peste așteptările noastre.

Farago Feri

Numele actual : Frank Farago

Născut în Timișoara în 1926

Școala primară în Timișoara (1932-1936)

Liceul Teoretic Israelit din Timișoara (1936-1940)

Începând din copilărie am studiat muzica: vioară și pian.

Am părăsit Timișoara în 1947, trecând pe jos granița cu Ungaria într-o noapte și am ajuns la Budapesta. După un an și jumătate am avut norocul să ajung la Roma în Italia. Acolo am studiat muzica timp de doi ani la conservatorul Santa Cecilia.

Oficial am fost un refugiat. A izbucnit războiul corean și imigrarea în Statele Unite a fost stimulată. Am ajuns la New York în ziua de Rosh Hashana 1950. Am servit în Armată și apoi am fost demobilizat. Am urmat apoi cursurile de la Manhattan School of Music obținând gradele de Bachelor și de Master of Music, după care am urmat cursurile Universității Columbia din New York, unde am obținut gradul de Master of Music Education. După aceea am devenit profesor de muzică în diferite școli publice din New York și în același timp am fost organist la templul Beth Shalom din Roslyn Heights.

Am cântat în calitate de prim-violonist (concertmaster) în diferite orchestre din Budapesta, Roma, New Orleans și Napoli. Diferite compoziții și aranjamente făcute de mine au fost publicate în cărțile "Westbury Orchestra Folio" și "A Natural For Strings".

M-am pensionat din învățământ în 1981 și m-am mutat în Florida. Am cântat în diferite orchestre, dar nu mi-a plăcut în Florida. De aceea m-am întors în Statul New York, dar de această dată în partea de Nord și nu în orașul New York.

Aici sunt fericit și nu vreau să mă mai mut.

Sunt căsătorit de mulți ani - avem trei copii și doi nepoți.

În continuare îmi plac vacanțele și plimbările în munți....

Feig Avram

Numele complex: Feig Abraham-Haim

Născut în 11.04.1924 la Sighet. A căzut în Războiul de Independență a Israelului.

După terminarea celor 4 clase primare la Ilia (lângă Deva) familia s-a mutat la Timișoara. Acolo a urmat, împreună cu fratele sau Simon, cursurile Liceului Israelit din Timișoara (1936-1940).

A făcut parte din mișcarea de tineret Bnei Akiva (tineretul sionist național-religios) și a fost printre fondatorii grupului din Timișoara. A învățat ebraică încă din România și s-a perfecționat ca meseriaș (ceasornicărie) în atelierul tatălui. În timpul celui de al doilea Război Mondial a fost trimis de guvernul român în lagăr de muncă .

După ocuparea României de către sovietici, în anul 1946, a reușit să fugă din România și să intre ilegal în Țară cu vaporul "Max Nordau".

S-a alăturat grupului de tineret al mișcării "Hapoel Hamizrahi" din Haifa și a fost unul din membrii devotați ai mișcării. A lucrat ca ceasornicar și în același timp a continuat să studieze ebraică urmând cursurile serale organizate de Secția pentru Cultură a Comitetului Național. A fost printre primii care s-au mobilizat la luptă pentru apărarea Țării și a făcut parte din batalionul de "religioși" al diviziei "Alexandroni".

A căzut eroic în luptele de la Kfar Saba în 13.05.1948, în ajunul declarării Independenței.

A fost înmormântat în cimitirul militar Nahalat Itzhak.

Feig Simon (Șimi)

Născut în 4.08.1925

După terminarea celor 4 clase primare la Ilia (lângă Deva) ne-am mutat la Timișoara unde eu și cu răposatul meu frate Avram (care a căzut în 1948 în luptele din Războiul de Independență) am urmat cursurile Liceului Israelit din Timișoara.

După terminarea primelor 4 clase de liceu teoretic (1936-1940) am continuat în Liceul Comercial condus de prof. Marton Izidor.

Am făcut parte din mișcarea de tineret Bnei Akiva (tineretul sionist național-religios) fiind membru în conducerea mișcării din Transilvania. În cadrul activității mele am fost delegat în diferite Forumuri și Congrese Sioniste.

În anul 1946 am participat la activitatea de emigrație ilegală "Alia Bet" spre Israel prin Iugoslavia.

În 1949 am ajuns în Tara și am făcut serviciul militar în Aviație.

În 1953 m-am căsătorit cu Festinger Klari, originară din Timișoara.

După ce am fost eliberat din Armată am fost angajat la Bank Leumi Leisrael, în filiala principală din Haifa unde am avansat treptat până la funcția de "procurist" și director de secție.

După o activitate de 36 ani am ieșit la pensie odată cu împlinirea limitei de vârstă de 65 ani.

Avem două fete cu câte 4 nepoți de la fiecare.

Feigenbaum Victor

Sunt născut la Timișoara la 1.02.1926

Studiile mi-am făcut la școala primară evreiască din Fabric și la Liceul Israelit din Timișoara. Am trecut bacalaureatul în anul 1944.

Pe lângă studii și munca obligatorie, bazinul de înot și terenul de sport de la "Igiena" au fost o parte importantă din viața mea.

Am început Facultatea de Medicină din Iași în anul 1944, iar după terminarea examenelor primului an m-am transferat la Timișoara, obținând titlul de medic în 1950.

În perioada de studenție am lucrat ca asistent la Anatomie, mai târziu ca extern, apoi intern la Clinicile din Timișoara. Această perioadă de lucru (ca extern și intern) a reprezentat primul salariu și a permis completarea studiilor teoretice cu muncă practică de spital.

Am avut profesori șefi de clinică personalități deosebite. Nu-i pot uita pe profesorii Mureșan, Danicico, Brînzeu, Bulbuca și Adam cu care am rămas în relații de prietenie și respect mulți ani de zile.

Visul meu de a deveni chirurg a solicitat o lungă perioadă de ucenicie spitalicească și un număr mare de examene și concursuri. Fiecare examen reușit a fost urmat și de schimbarea locului de muncă - astfel am cutreierat România în lung și în lat.

În 1965, ca medic primar, am revenit la Timișoara, iar în 1966 am fost numit Medic Șef de Secție la spitalul din Jimbolia unde am rămas până în 1976, anul de emigrare în Israel.

Norocul a făcut că după o întrerupere de numai 4 luni să pot continua munca spitalicească ca Medic Șef Adjunct de Secție la Spitalul Carmel din Haifa până în anul 1992 când am fost pensionat.

Din anii munciți în Israel, faptul că am reușit să predau studenților cursuri în limba strămoșilor noștri, a rămas ca o satisfacție deosebită. Îmi pare rău că nu pot povesti acest lucru nici profesorului Wider și nici profesorului Goldstein.

În anul 1949 m-am căsătorit cu Eva Bruckner, medic de copii (pediatru) care a decedat în 1992 după o căsnicie fericită de 43 ani. Am două fete, amândouă la Haifa și 6 nepoți.

M-am recăsătorit cu Judith Philipp, profesoară de pian; prin ea familia s-a completat cu încă un fiu și 2 nepoți - domiciliați la Beer Sheva.

Avem o familie mare cu multe griji și bucurii.

P.S. Continui să lucrezi până astăzi...

Felder Harry

Născut în 6 Martie 1925 la Viena. Acolo am urmat și primele 4 clase primare 1931-35 precum și 3 clase de liceu 1935-38 la I. Realschule. Venit în 1939 în România, având unele neînțelegeri cu un anumit domn Hitler. Luat din nou în primire "ABC-darul" și învățat românește. În Septembrie 1939 intrat în cl. 4-a la Liceul Israelit din Timișoara, întrerupt școala a 2-a oară pentru a servi patria cu lopata 1943-44 în diverse detașamente de muncă.

Din 1945-50 urmat cursurile Facultății de Construcții din Timișoara. În 1951 intrat la Sovromconstrucții la Oțelul Roșu; lucrat la făurirea industriei siderurgice pe șantierele din Oțelul Roșu și Reșita, urcând treptele ierarhice până la funcția de inginer șef de șantier gradul zero (cel mai înalt grad de atunci) ; am fost destituit cu ocazia inspecției ministrului adjunct de la Construcții, fiindcă am îndrăznit să susțin că nu se plătesc muncitorilor toate drepturile ce li se cuvin, ceea ce pentru timpul acele era o blasfemie la adresa eticei socialiste. În 1956 am plecat atunci la Ploiești, unde am lucrat mai întâi ca șef de șantier, șef grup de șantier și la urmă șef serviciu Tehnic-Producție.

În 1962 m-am întors la Oțelul Roșu unde am lucrat până în 1972 ca specialist în proiectare și construire de cuptoare. Intoxicându-mă cu gaze la uzină a trebuit să părăsesc acest loc de muncă, unde am avut multe satisfacții materiale și profesionale. M-am angajat atunci la Arad unde am fost șef atelier proiectare, șef secție prefabricate, mecanic șef, etc.

În 1978, îmbolnăvinduo-mă, a trebuit să mă pensioneze, funcție pe care o dețin și azi. Cred că am fost victima ambiției mele de a dovedi că un evreu poate obține și funcții de conducere fără a face politică.

Sunt căsătorit din 1962; am un băiat de 29 ani, inginer în specialitatea Electronică - Telecomunicații, care în 1991 a plecat - spre durerea părinților lui - în Germania, să-și caute norocul; nu știu dacă-l va găsi?

Din păcate nu mă bucur de sănătate, așa că dorința mea de a lucra și de a face sport până la adânci bătrânețe, de a vedea lumea, nu s-a împlinit. Această stare m-a privat de a duce o viață sociabilă, m-a însingurat, dar la loteria vieții nu pot câștiga toți.

Regret din tot sufletul că nu pot participa la această frumoasă aniversare, căci această perioadă a tinereții noastre, cu toate greutățile prin care am trecut atunci, a fost totuși cea mai frumoasă, cea mai pură, în care s-au născut prietenii dezinteresate și căreia îi voi păstra amintirea veșnică.

Am să relatez **istorioare întâmplare în timpul liceului:**

Dacă vă aduceți aminte, cred că era în clasa a VI-a, am avut o profesoară de limba română, foarte fardată și... cam tare de ureche, pe numele de Ghimpeanu. În momentul când am dibuit noi că nu aude bine, am recurs la următoarea stratagemă atunci când ne punea întrebări în bancă și nu știam lecția: ne sculam atunci foarte cuviincioși în picioare și începeam să mișcăm buzele, însă fără a scoate niciun sunet. Ea, de rușine, nu îndrăzneam să ne spună să vorbim mai tare, se făcea că ne ascultă și după ce terminam cu mișcatul buzelor, ne spunea: "Bine, stai jos!".

Întâmplarea s-a petrecut în sala aceea mare din curtea Templului (din Fabric), cred că era în cl.V-a. Era înainte de ora de istorie antică cu Prof. Hauben. În fața mea, în bancă stătea Fredi (Friedland). În așteptarea profesorului, neavând ce face, îl "buzăream" mereu, îi dădeam câte un bobârnac în ceafă, îl trăgeam de ureche (bineînțelese totul din prietenie) etc. etc; când se întorcea către mine să se răzbune, eu săream în picioare, în semn de salut la intrarea profesorului în clasă și atunci Fredi era derutat, nu știa dacă a venit Hauben sau nu, și renunța la intenția lui. O dată, de două ori, de "n" ori se repeta această figură până într-o zi, Fredi al meu nu s-a mai putut abține, dar... spre ghinionul lui, tocmai în acea zi a intrat într-adevăr profesorul Hauben în clasă și a asistat înmărmurit la scena cum Fredi dădea în mine care stăteam în picioare în poziție de drepti să-l salut pe domnul profesor. Nu mai țin minte ce urmări a avut acest act de indisciplină, dar de atunci, prietenul meu Fredi suporta cu stoicism toate șicanele, numai să nu-l mai prindă Hauben, cum lovește pe "un nevinovat".

Era ora de religie cu Prof. Goldstein, zis "Sheket" (tăcere, în ebraică); noi, văzându-l tânăr și lipsit de experiență, cu toate că în sinea noastră țineam la el, că vedeam că e "băiat bun", plin de entuziasm și convins de misiunea lui, totuși șăgălnicia din noi ne împingea să-l provocăm, că repede se enerva, dar totodată știam că nu ne va face niciun rău, nu era în stare de așa ceva.

Într-o zi, eram iarăși pus pe rele, nu știu cu ce l-am supărat, când dintr-odată, pierzându-se cu firea, s-a răstit la mine: "Felder, scoală-te în picioare și spune-mi cum te cheamă!"

Epilog: dacă am fi știut noi atunci ce soartă tragică îl va pândește nu peste mult (a pierit odată cu cei de pe vaporul Mefkure, torpilat în 1944), cred că ne-am fi abținut...

Scriind aceste rânduri îmi aduc aminte de încă multe fapte petrecute în viața noastră școlară ca de exemplu:

- cu "Pepi" (Prof. Grosz, profesorul nostru de chimie și fizică) care a spus fraza aceea celebră care a intrat în analele școlii: "... și atunci să vedem cum pornește o rază invizibilă..."

- sau într-o oră de geografie cu "teribilul Farkas" care, stând la catedră în fața hărții Japoniei, cu mâna lui uriasă păroasă de gorila, măturând suprafața întregii insule, ne spunea: "Tokio se găsește cam pe aici.."

- sau dacă vă mai aduceți aminte de pasiunea noastră pentru fotbal, atunci aveam încă cursuri la Liceul vechi, în fiecare pauză ieșeam și băteam mingea. Degeaba suna clopoțelul, venea portarul să ne avizeze să intrăm în clasă, închidea ușa prin care se intra în corpul de clădire a școlii, noi săream atunci pe fereastra clasei noastre ce dădea înspre curte abia în ultimul moment, când ne strigau colegii că vine profesorul. Cu ocazia unei astfel de intrări grăbite, cel care sărise înaintea mea, luându-și avânt, lovindu-mă cu bocancul peste gură, mi-a scos un dinte din față.
- sau când a venit Angelica Rozeanu la sala noastră frumoasă de gimnastică să dea câteva mingi cu fiecare dintre noi care îndrăgeam ping-pong...

Friedland C. Alfred

Născut la 23 Aprilie 1926 la Viena (Austria)

Liceul "Moise Nicoară" Arad 1936-1940 (cl. 1-4)

Liceul Israelit Timișoara 1940-1941 (cl. 5)

Liceul Teoretic Evreiesc Arad 1941-1944 (cl. 6-8)

Bacalaureatul în Novembrie 1944 la Arad

1944-1949 - Studii de Chimie la București și Cluj

Iunie 1949 - Chimist la Fabrica de vopsele "Polychrom" Arad

Februarie 1950 - Alia, chimist la fabrica de vopsele "Zevah" Haifa

1951-1954 - Ministerul Apărării, Secția Științifică (conservarea materialelor,
coroziune) în cadrul serviciului militar

1954-1989 - Societatea de Electricitate, Oficiul Central, ca Șef Chimist

Căsătorit cu Eva - Hava în 1964.

Pensionar, locuiește în Tel-Aviv.

Membru în conducerea ordinului Bnei-Brit.

Goldhagen Herbert

Numele de familie schimbat după alia : Ginegar Itzhak

Născut în 1926 la Cernăuți.

Școala primară: 1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara : 1936-1940

Deja în această perioadă a fost activ în mișcarea sionistă. În consecință a reușit să plece încă din anul 1941 în Palestina în cadrul "Aliat Hanoar".

Ajuns în țară, a fost primit în Kibutzul "Ginegar" (de unde și-a luat noul nume) și unde a stat din 1941 până în 1943..

Din Kibutz s-a înrolat în Palmah și a fost trimis la curs de ofițeri.

În perioada 1947-1948 a participat la însoțirea convoaielor spre Ierusalim.

După Războiul de Independență a fost trimis la studii superioare în Elveția unde s-a specializat în educarea copiilor handicapați.

După întoarcerea în țară a devenit unul din pionerii învățământului special pentru copii handicapați. **A înființat și a condus timp de peste 30 ani școala "Națiunile Unite" din Haifa, școală specială pentru copii handicapați; această școală poartă azi numele lui.** A fost unul din membrii fondatori și mulți ani președintele societății pentru ajutorarea copiilor handicapați (AKIM). A ținut cursuri la Universitatea din Haifa despre problemele învățământului special și a publicat numeroase articole în acest domeniu. A avut activitate bogată și în cadrul Conferințelor și Congreselor internaționale pe teme de învățământului special, fiind personalitate recunoscută în acest domeniu pe plan internațional.

În 1963 a fost trimis în SUA unde și-a luat gradul de Master la universitatea de la Syracuse.

S-a pensionat în 1983 după o activitate bogată și îndelungată, fiind iubit și apreciat în toate domeniile în care a lucrat.

A decedat în 1993.

A fost căsătorit și a avut 2 copii. Băiatul a decedat, fiica s-a specializat și ea în domeniul învățământului pentru persoane cu dificultăți, locuiește în prezent în Ramat Ishai, Israel.

György Francisc

Născut în Timișoara, 1925

A urmat școala primară de stat din Timișoara-Elizabetin (1932-1936) și primele 4 clase de liceu (1936-1940) la liceul C.D. Loga din Timișoara.

Între 1940-1944 a fost elevul Liceului Israelit din Timișoara.

Între 1943-1944 a lucrat în diferite detașamente de lucru din Timișoara, continuând să învețe în orele libere de după lucru.

Începând din 1941 a devenit membru activ al mișcării sioniste (Hanoar Hatzioni) fiind colaborator apropiat al unuia din conducătorii acestei mișcări (Schwarz Iosef).

A fost unul dintre colegii cei mai iubiți din clasă, mereu optimist și activ.

În vara anului 1944 a plecat la Galați, apoi la Constanța pentru a face parte din grupul de tineri sioniști care au încercat să plece din România cu unul din cele trei vapoare care au fost angajate în acest scop de Sohnut.

S-a îmbarcat pe **vaporul Mefkure**, care a fost torpilat de Germani, la scurt timp după plecarea din Constanța, în 3 August 1944. Din cei 350 de tineri care s-au aflat pe Mefkure au reușit să fie salvați doar 5. Feri n-a fost printre ei....

Harmat Ladislau

Născut la Timișoara, 1925

Școlă primară:1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara: 1936-1940

După venirea la putere a legionarilor, a întrerupt învățătura liceală și a învățat meseria de electrician.

Între 1943-1944 a lucrat în cadrul diferitelor detașamente de muncă obligatorie din Timișoara și din apropiere.

După eliberare a lucrat ca electrician în Timișoara fiind foarte apreciat la locul lui de muncă.

A plecat din România odată cu primele grupuri de emigranți legali și s-a stabilit în Israel, lucrând ca profesor la școala profesională pentru electricieni în Natzeret.

A fost sculptor amator foarte talentat și a organizat în Natzeret o asociație de sculptori amatori în cadrul căreia a fost foarte activ.

A decedat în 1991 după o boală grea.

A fost căsătorit din România cu Bing Hedi. S-a căsătorit a doua oară în Natzeret cu o profesoară de limba engleză. Din prima căsătorie a avut un băiat care a murit eroic în Războiul de Yom Kipur. Din a doua căsătorie a avut un băiat și o fată.

Hirsch Gabriel Jean

Numele actual: Banat Gabriel

Născut la Timișoara în 1926

1932-1940 : Școala primară și primele clase de liceu la Timișoara (Liceul Israelit)

A început să cânte la vioară din fragedă tinerețe. La vârsta de 12 ani a fost descoperit de marele compozitor maghiar, Béla Bartók, după care a fost primit la cursurile Academiei de Muzică din Budapesta pe care le-a urmat chiar și în condițiile vitrege impuse de perioada războiului și a legilor antisemite.

După război, a plecat în Statele Unite unde a fost lansat de către George Enescu la debutul său de la Town Hall din New York. În Statele Unite, Nathan Milstein i-a ghidat cariera de solist. A dat recitaluri în toată America "de la coastă la coastă" și a cântat ca solist în SUA și în Europa. A cântat la Carnegie Hall și cu Filarmonica din Londra la Festival Hall. "Musical America" l-a caracterizat ca fiind de "prima linie". A apărut ca solist cu orchestrele Haag Residentie, Orchestrele de Radio Paris și Hamburg, Filarmonicile din Detroit, Baltimore și New York. A făcut parte din rândurile Filarmonice din New York începând din 1970. Totdeauna activ în calitate de muzician de cameră, Gabriel Banat a fost membru al cvartetului Galimir, a trioului Albeneri., a festivalului Marlboro și în mod curent a Ansamblului Filarmonic de Cameră.

El a rămas în continuare dedicat muzicii contemporane începând cu Bartók și Kodály. Mai mulți compozitori americani i-au dedicat compoziții pe care le-a introdus în programele lui în SUA și în Europa și le-a înregistrat pentru prima oară.

Din 1980 interesul lui în cercetare a rezultat în publicarea în facsimile a mai multor volume de manuscrise redescoperite provenite din secolele 17 și 18. Cel mai recent reprezintă o descoperire importantă: a găsit și a publicat manuscrisele originale a celor cinci concerte pentru vioară ale lui Mozart, din care 4 au fost considerate pierdute în cursul celui de al doilea Război Mondial. Banat a cântat întregul ciclu cu ocazia unor călătorii repetate în Japonia.

A fost profesor și conferențiar la Smith College, Hart College of Music și la Universitatea din New York; a condus clasele de Master la Toho și la Tokyo Geidai în Japonia.

În 1990 a condus un grup de 12 colegi într-o serie de concerte de muzică de cameră la un festival prestigios din Germania.

Este violonist în orchestra "Banat-Kagan Chamber Players" care dă o serie de concerte de muzică de cameră foarte apreciate de public în Lincoln Center Library.

Jakab Iosif

Născut în 1925 la Arad

Studii primare: Timișoara - Fratelina

Studii liceale: Timișoara, Liceul C.D. Loga 1936-1940, Liceul Israelit 1940-1941

Arad, Liceul Evreiesc 1941-1944

Bacalaureat: Arad 1944

Studii Universitare: Politehnica din București, 1944-1949

Locuri de muncă: Radiodifuziunea Română, Institutul de Mecanică Aplicată București,
Institutul de Cercetări Electrotehnice ICPE București, Institutul de Cercetări Electronice ICE
București.

În prezent pensionar.

Este autorul, singur și în colaborare, a unui număr de comunicări și articole prezentate și
publicate în România și alte țări și a unei cărți.

Domeniul principal de activitate: Aparat electronice de măsurare a mărimilor neelectrice.
Este laureat al Premiului Academiei Române (1963).

Kallai Tiberiu

Născut în 21.06.1926

Școala primară Israelită din Timisoara-Iosefin (1932-1936)

Liceul Israelit din Timișoara (1936-1940)

1944: Muncă obligatorie

Din 1945 marochinar

Între 1948-1949 : În armată, la Oradea

În 1953 : Normator la Sovromconstructii Reșita

Între 1954-1959: La Trustul Regional de Construcții Timișoara

În 1960 am sosit în Țară (Israel) și până în 1988 am avut un atelier de marochinărie împreună cu fratele meu.

Din 1988 sunt pensionar, dar lucrez cu o jumătate de normă într-un birou de voiaj.

Kallai Victor

Născut în 21.06.1926

Școala primară Israelită din Timisoara-Iosefin (1932-1936)

Liceul Israelit din Timișoara (1936-1940)

1944: Muncă obligatorie

Din 1945 marochinar

Între 1948-1949 : În armată, la Oradea

În 1960 sosit în Tara (Israel) și până în 1988 a avut un atelier de marochinărie împreună cu fratele său, Tiberiu.

Din 1988 pensionar, dar a continuat să lucreze cu o jumătate de normă ca reprezentantul firmei "Elysee" (stilouri)

Decedat în 22.11.1992

Katz Andrei

Născut în Timișoara 1926

A fost fiul Cantorului Katz, persoană foarte simpatizată în cadrul comunității.

A urmat Școala Primară Israelită din Iozefin între 1932-1936

A urmat Liceul Israelit din Timișoara între 1936-1944

În 1944 a fost câteva luni în detașamente de lucru în Timișoara.

După 1944 a urmat cursurile facultății de ingineri textiliști de la Politehnică din Iași

După 1950 a lucrat ca inginer la Uzinele Textile din Timișoara. A ajuns la funcția de șef de serviciu de plan, fiind foarte apreciat la locul de muncă, stimat și iubit de colegi.

A decedat în 1989 după o boală îndelungată.

A fost căsătorit de două ori. A avut o fată din prima căsătorie și un băiat din a doua.

Kinsky Ștefan

Născut 1925.

Școala primară 1932-1936 la Școala Normală din Timișoara.

1936-1940: Liceul de Stat C.D. Loga din Timișoara.

1940-1944: Liceul Israelit din Timișoara

Am terminat Liceul Israelit în 1944, ultimii ani în paralel cu Muncă Obligatorie după moda de pe atunci. După bacalaureat, în 1946, m-am căsătorit cu Reiter Grete și din acest moment nu am mai avut de confruntat decizii mici și mari. În 1947 s-a născut Ivan. Cu toate acestea am terminat Politehnica din Timișoara 1949 și am început activitatea profesională la Radiodifuziunea Română în București.

Cu mult respect mă gândesc la profesorii care au contribuit la formarea noastră, în special la Neumann Marika, Gross Pepi, Markus din cauza căruia mi-a plăcut limba latină, Hauben cu cunoștințele de istorie, Deznai care a încercat să infiltreze în noi cultura generală și Pitzege (Goldenblum) care, în timpul scurt care ne-a predat, a câștigat recunoștința noastră.

În 1950 am predat actele pentru emigrare în Israel ceea ce s-a și realizat cu o întârziere de 12 ani în 1962. În 1950 s-a născut Ditte, Grete a devenit profesoară de matematică datorită lui Neumann Marika care a recomandat-o la un liceu. Numele copiilor reflectă și convingerile mele politice: am fost membru de partid din 1945 până în 1950 când am predat actele și carnetul de partid ceea ce pe atunci în plin stalinism a fost un act neobișnuit.

Din 1950, ca un element dubios, am lucrat în munci sub calificarea mea, ca operator și am fost transferat la Radioficare. Mai târziu am fost rechemat la Radiodifuziune unde am lucrat până în 1958 când, ca preludiv la valul de emigrări în Israel, am fost **ales ca un exemplu, pentru cei care ar vrea să plece, să știe ce le așteaptă. S-a făcut o sedință plenară în care crimele mele au fost enumerate și am fost dat afară cu HCM-1062 ca dușman al poporului.**

După vreo trei luni am fost angajat la Spitalul Vasile Roaită de către profesorul Spirchez care a avut curajul să angajeze un "dușman al poporului"; pentru acest curaj precum și atitudinea lui în general îi sunt recunoscător și acuma. În 1962 am emigrat în Israel și după o lună de Ulpan am început să lucrez la un laborator de Electronică medicală. Am părăsit laboratorul după o lună, deoarece ploaia a căzut pe masa mea de lucru.

Am fost angajat la un alt laborator de electronică "Moshe Bassin Electronic Engineering" (25 de angajați) care mai târziu a devenit "Motorola Israel" unde am lucrat în diverse funcții din 1962-1990 (2500 de angajați), când am ieșit la pensie, continuând să lucrez parțial până azi. Am lucrat în dezvoltare, în domeniul transmițerii de date digitale cu

aparate de radio, cea mai înaltă funcție la care am ajuns fiind cea de "Chief Scientist" la Motorola Communications. Pe lângă muncă mă ocup cu Video, PC, Șah și în trecut am jucat cu deosebită plăcere tenis.

Grete a ieșit deasemenea la pensie și mai predă la o clasă. Ivan a devenit inginer electronist și lucrează ca director tehnic a unei firme americane în Israel. Din partea lui am două nepoate, amândouă geniale. Ditte trăiește la Princeton în New Jersey, s-a specializat în programare, din partea ei am un nepot și o nepoată, deasemenea geniali.

Klein Erwin

Născut 1925 la Timișoara.

1932-1936: Școala de Aplicație, lângă Școala Normală Timișoara

1936-1940: Liceul Piarist, Timișoara

1940-1944: Liceul Israelit, Timișoara

1944: Examenul de bacalaureat, Arad

1945-1950: Școala Politehnică Timișoara, Facultatea de Construcții

1953: Diploma de Inginer Construcții Civile și Industriale

1950-1963: Șef Grup de Șantier Trust 5 Brașov

Șef Grup de Șantier Trust 12 Timișoara

Plecat în Israel 1963, stabilit la Haifa

1966-1990: până la pensionare, inginer constructor la "Israel Petrochemical Ltd." Haifa

Între anii 1979-1982, angajat cu contract la "Societe Naționale Ivoirienne de Travaux"
Abidjan -Africa

- Căsătorit cu Barat Judit (Budapesta) la Brașov în 1953

- Am doi băieți, Gabi (1956) și Miki (1966), precum și două nepoate, Shelley (1987) și Tamy (1995)

Klein Ioan

Născut în Timișoara 1926

Școala Primară Israelită din Timișoara - Iozefin 1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara 1936-1940

A întrerupt cursurile liceului din motive de boală (diabet)

După 1944 a reluat învățătura și a devenit contabil.

A fost angajat la Politehnica din Timișoara în calitate de contabil unde fiind foarte apreciat în muncă a devenit șef de serviciu financiar la Rectorat.

Diabetul de care suferea din copilărie l-a răpus fiind încă tânăr. N-a avut nici 40 ani.

Laszlo Toma Nicolae

Născut în Timișoara 19.12.1925

Școala primară Israelită din Timișoara-Iozefin 1932-1935

Școala primară de stat din Timișoara-Elizabetin 1935-1936

Liceul de stat C.D. Loga 1936-1940.

În toamna anului 1940 am fost exmatriculat din liceul de stat împreună cu toți elevii evrei ca urmare a preluării puterii de către legionari.

Liceul Israelit din Timișoara 1940-1944

În perioada 1943-1944 am lucrat în diferite detașamente de muncă din oraș, urmând cursurile liceului în orele de după programul de lucru.

În toamna anului 1944 am dat bacalaureatul la Arad cu comisia specială înființată de Ministerul Învățământului pentru elevii liceelor Israelite din Timișoara și Arad. Imediat după bacalaureat m-am prezentat la sesiunea de toamnă a examenului de admitere la Politehnica din Timișoara.

Am urmat cursurile Facultății de Electromecanică de la Politehnica din Timișoara între 1944-1949. Am susținut Examenul de Stat în 1951.

În 1948 m-am căsătorit cu Musafia Rolla, pe care am cunoscut-o în cadrul activității Cercului Cultural al Liceului Israelit. Amândoi fiind încă studenți, părinții noștri au considerat că acest pas "pripit" va fi în defavoarea evoluției noastre profesionale. Realitatea a arătat însă că, din contră, alianța noastră a fost de mare ajutor pentru amândoi în tot parcursul vieții.

În 1949 am fost angajat la Întreprinderea Regională de Electricitate din Timișoara, unde am lucrat până în 1968. În primul an am fost inginer la Serviciul de întreținere și exploatare a rețelelor electrice și în continuare până la 1960 am fost șeful sectorului de Rețele din Timișoara. În perioada următoare am condus Serviciile de Dezvoltare și de Proiectare ale întreprinderii .

În perioada 1950-1960 am predat cu 1/2 normă la Facultatea de Electrotehnică a Institutului Politehnic din Timișoara.

În 1968, după înființarea Institutului de Cercetări Energetice din București, m-am prezentat la concurs și după ce am fost angajat m-am mutat la București. Am lucrat la acest institut până în 1978 când mi s-a aprobat cererea de plecare în Israel. În perioada dintre 1971-1976 am fost șeful Secției Electrotehnice (Director adjunct Științific) al acestui Institut.

În anul 1974 am susținut teza de doctorat și am primit titlul de doctor inginer.

Cu toate satisfacțiile în viața profesională, am simțit din ce în ce mai mult că sunt un "corp străin" în România. În consecință, în 1978 am aliat în Israel stabilindu-mă la Haifa unde am fost angajat (1979) la Întreprinderea Națională de Electricitate (Hevrat Hahashmal). Am lucrat la Departamentul de Cercetare-Dezvoltare până la pensionare (1990) și în continuare încă doi ani în calitate de inginer cercetător-specialist.

În perioada dintre 1950-1992 am fost autor sau coautor la 4 cărți tehnice: 3 editate în România și una în Ungaria . În același timp am publicat și un număr de articole în revistele tehnice din România.

În perioada 1988-1992 am fost secretarul Comitetului Național Israelian al Consiliului Mondial al Energiei (World Energy Council) și am reprezentat Țara la Adunările Generale anuale ale acestei organizații internaționale.

În prezent sunt pensionar dar mai fac lucrări de asistență tehnică pentru Întreprinderea de Electricitate.

Soția mea Rolla este medic, în prezent pensionară, dar și ea lucrează în continuare ca medic pe bază de contract cu Kupat Holim.

Avem două fete, una a studiat fizica și lucrează în prezent la Bell Labs în SUA; cealaltă a studiat limba engleză și predă la un liceu din Haifa.

Avem 3 nepoți, două fete și un băiat. Sunt cu toții geniali, fiecare în felul lui.

Löwenfeld Viliam

Născut în 1922 în Caransebeș

Școala primară și primele clase de liceu, la Caransebeș.

Din 1940-1944 a fost elevul Liceului Israelit din Timișoara (clasele 5-8)

Din 1942 a fost trimis în detașamente de muncă în afara orașului Timișoara și din acest motiv n-a mai putut participa la cursuri. Totuși n-a întrerupt învățătura, a făcut rost de materialele didactice necesare, a continuat să învețe, împreună cu un mare grup de colegi, în timpul nopții, la detașament și să se prezinte la examenele de fine de an.

După eliberarea din detașament, în toamna anului 1944, s-a prezentat odată cu ceilalți colegi, la sesiunea specială de bacalaureat organizată la Arad pentru absolvenții liceelor Israelite din Timișoara și Arad.

Imediat după bacalaureat, în Noiembrie 1944, s-a prezentat la examenul de admitere la Facultatea de Electromecanica a Politehnicii din Timișoara și a reușit printre cei mai buni.

A urmat cursurile Politehnicii până în 1949, după care a primit diploma de inginer.

Încă din timpul studenției s-a evidențiat prin participare intensă la activitatea organizațiilor

profesionale. După încheierea studiilor, a intrat în învățământ, lucrând inițial ca director al unei școli profesionale, apoi ca asistent și șef de lucrări la Politehnica.

A făcut parte din cei care au sesizat încă la începutul anilor '50 perspectivele oferite de calculatoarele electronice și, împreună cu prietenul lui, Dr. Iosif Kaufmann, au realizat în 1956 primul calculator electronic al Politehnicii din Timișoara ("MECIPT"), care a fost al doilea calculator din România. Colectivul de electronisti-calculatoristi creat de Löwenfeld și Kaufmann a constituit nucleul inițial al viitoarei Catedre de Calculatoare de la Politehnică din Timișoara și al viitorului Centru de Calcul Teritorial Timișoara al cărui prim director a fost Löwenfeld.

În 1980, Löwenfeld a părăsit România, folosindu-se de ocazia participării la un congres, de la care nu s-a întors. Ulterior a reușit să obțină și plecarea soției împreună cu băiatul lor.

De atunci toată familia trăiește în Statele Unite.

Löwy Carol

1. Löwy Carol (neschimbat de cca 6000 ani)
2. Născut la Timișoara în 24.11.1925
3. Școala primară Israelită din Timișoara-Iosefin (1932-1936), Liceul Piarist (1936-1940), Liceul Israelit (1940-1944)
4. Facultatea de Medicină Timișoara (1945-1951)

Stagiul la țară (Călățele, Huedin), medic șef de raion (județ) la Gherla și Luduș. Din 1953 la Cluj. Examen de medic principal (1960), apoi de medic primar (1970).

Activități paramedicale: Colaborator extern la revista "Családi Tükör" (de peste 30 de ani), articole numeroase și eseuri la ziare și reviste ("Szabadság" Cluj, "Korunk" Cluj, "A Hét" București, "Tett" București). Două volume apărute: o monografie despre Claude Bernard (1975) și "Hallo, Doktor bácsi!" (1989), pentru tinere mame. Am vorbit săptămânal la Radio-Cluj, timp de 10 ani. Am condus la Universitatea Cultural-Științifică colegiul "Omul și Natura" timp de peste 10 ani.

Căsătorit din 1951 cu Maya (născută Naschitz), profesoară de limba franceză și engleză; avem un fiu, Daniel, șef de lucrări la Facultatea de Chimie din Cluj, doctor în științe, care își face al doilea doctorat (cu bursă) actualmente în SUA, și am o nepoată adorabilă de 5 ani jumătate.

5. Ce fac acum? Sunt "pensionar" - cu totul atipic, pentru că a) predau pediatrie la Școala Postliceală Sanitară, b) consult la Policlinica Specială, c) scriu în continuare la ziare și reviste, d) am participat la un Congres Internațional de Pediatrie la Rotterdam.

Nu vreau să par lipsit de modestie, dar a fost o mare bucurie când în Lexiconul Literar din România (apărut în Ianuarie '95) am descoperit numele Löwy de două ori. Atât Dani - chimistul - cât și eu - medicul - suntem ținuți în seamă și în calitate de condeieri.

6. Școala?

Din negura vremurilor apare Kardos Laci cu franceza lui impecabilă, Goldenblum pentru trezirea gustului pentru literatura germană, Kun cu veșnica lui abordare ironică: "Voi catolicii..." (veneam de la Piarști), Marcus cu savurarea hedonică a versurilor lui Ovidiu, doamna Redei, de la care am învățat enorm de multă anatomie, Neumann Marika care la scurt timp după opțiunea mea pentru științele reale mi-a spus: "Nu înțeleg, Dumneata, care ai aplicații vădite pentru literatură, ce cauți aici?" - "Nici eu nu știu", i-am răspuns. Mi-am luat cărțile sub braț (örök hála, Marika!) și la mijlocul orei m-am dus la Fritz Hauben de la care am învățat latină și multă, multă omenie. Despre Frucht Pifta nu am decât amintiri mult mai tardive când a devenit "poeta doctus" sub numele de Anavi Adam. În

schimb nu-l pot uita pe stoicul filosof care era Singer Jakab rabbi bácsi (care ne-a învățat religie în perioada când am fost la Piariști) și sunt prezente în memorie drumurile duminicale făcute prin parcuri până la templul din Fabric cu prietenii mei, cu care ocazie mă băteam cel puțin o dată cu "obraznicul" Brody Hansi...

Capitol aparte reprezintă Dr. Deznay Victor, care și în particular ne ținea lecții-prelegeri despre istoria artelor, ajuns mai târziu profesor universitar la Cluj, și pe care l-am vizitat cu Maya în repetate rânduri în celebra vilă Tătaru unde stătea, admirându-l cât este á jour cu toate evenimentele din lumea largă.

Și nu în ultimul rând, Dr. Max Eisikovits de la care pornește dragostea mea pentru muzica bună, care tot la Cluj a fost decanul Conservatorului de Muzică și Directorul Operei Maghiare.

Mager Gheorghe

1. Și pe mai departe Mager Gheorghe, în catalog între Lobl Erwin și Messinger Tomi
2. Născut Timișoara 27.07.1925 cu 1600 de grame greutate, era lipsă de incubator, dar am rezistat timpului.
3. Cam puține clase urmate: 1932-36 școala primară, 1936-1940 Liceul Israelit Timișoara.
În anii 1943-1944 am făcut detașamentul de muncă împreună cu toți colegii.
Alia în Israel în 1964. Din 1966-86 am muncit în fabrica "Mahteshim" Beer-Sheva.
Căsătorit în 1953 la Timișoara cu Marta Frenkel (azi Mager) pedicurista, lucrează în prezent, născută în 1921 - bis 120!
Avem un fiu, David-Petru, născut în 1954, necăsătorit, bolnav cu nervii, esperantist vechi și cunoscător de limbi...

Maroși Desideriu

1. Maroși Desideriu

2. Născut în Timișoara, 06.09.1925

3. Școala Primară Israelită din Timișoara-Iozefin : 1932-1936

Liceul Piarist : 1936-1940

Liceul Israelit din Timișoara : 1940-1942

4. Plecat din Timișoara în Israel :1964

Plecat din Israel în Germania : 1967

5. Din 1967 locuiesc la Köln. În prezent sunt un pensionar fericit, în stare bună relativ la vârstă. Dacă m-aș prezenta în stilul unui anunț din ziar pentru vânzare de automobil, ar suna în felul următor: "Foarte bine întreținut, tip mai vechi, în stare bună, aproape fără accidente, se află în mâini bune; nu e de vânzare.

6. Amintiri din viața școlară: Fiind în clasa 5-a, poate sub influența sticlulelor de lichior aduse de Fredi Friedland înainte de ora de matematică cu profesorul Apter, toată clasa a ieșit prin fereastră în curte și s-a ascuns acolo.

Messinger Toma

Messinger Toma s-a născut la Nădlac (jud. Arad) în 1925 ca fiu de medic.

A învățat la școlile evreiești din Timișoara, locuind la internat.

În anul 1940 familia a fost evacuată la Arad unde a continuat învățătura în clasele VI-VIII după înființarea Liceului Evreiesc din Arad în 1941.

În Noiembrie 1944 a trecut examenul de bacalaureat în fața comisiei speciale organizată pentru absolvenții liceelor evreiești din Arad și Timișoara.

A studiat chimia la Universitatea "Victor Babeș" din Cluj (promoția 1949) și a făcut carieră în industria petro-chimică, devenind unul din cei mai sus plasați specialiști. În calitate de șef al Institutului de Cercetări al Petrolului din Ploiești, a participat în numeroase evenimente profesionale din România, dar și în străinătate, inclusiv în Occident: a fost în SUA, Mexico, Canada - nu numai în URSS, Germania de Est, etc.

Căsătorit cu Constanța (Tanți), profesoară de Litere, un fiu Robert (născ. 1954), inginer petrolist.

S-a îmbolnăvit în 1980, a fost operat, a ieșit la pensie; a mai apucat să-și viziteze fratele mai mare care între timp a emigrat în Germania de Vest.

A decedat în Decembrie 1981.

Fie-i țărâna ușoară!

Österreicher Ladislau

Numele actual: Gati Laszlo

Născut în 1925 la Timișoara.

Tatăl lui a fost vestitul brutar din Iosefin ("cea mai mare și cea mai bună brutărie din oraș").

1932-1936: Școala primară Israelită din Iosefin

1936-1940: Liceul Israelit din Timișoara

A studiat vioară la Academia de Muzică din Budapesta.

Și-a început cariera de muzician în Budapesta, fiind membru al Orchestrei Filarmonice de Stat, șeful Departamentului de muzică simfonică și de cameră la Studioul de Radio Budapesta, iar mai târziu șeful Departamentului pentru schimburi (internaționale) de programe muzicale.

După evenimentele din 1956, a părăsit Ungaria și s-a stabilit în 1957 în Canada.

În Canada a întemeiat Orchestra de Cameră din Montreal și a fost directorul muzical al acestei orchestre între 1959-1970. Între 1967-1978 a fost director muzical și dirijor la Orchestra Simfonică Victoria și între 1979-1985 la Orchestra Simfonică Windsor.

A fost principalul dirijor invitat al Orchestrei Simfonice Naționale din Mexico între 1976-1977 și la orchestra Filarmonică din Bogota-Columbia în 1978-1979.

A fost dirijor invitat la peste 50 de orchestre în Europa, America de Nord și de Sud, Thailanda și Noua Zeelandă.

În 1992 a înființat societatea "The Dollar Concerts of the Pacific Ltd." în Vancouver cu scopul de a permite unui public cât mai larg să beneficieze de concerte de muzică clasică.

Pentru ca familii cu mai mulți copii să poată participa la concerte, copiii aveau de plătit doar câte 1 dolar (de aici numele societății).

A fost căsătorit de două ori. Are două fete (ambele din căsătoria a doua), Susi este "commercial designer" și locuiește în Los Angeles iar Kati este actriță la New York și la Budapesta.

Pollak Iosif

Născut la Timișoara, 1925

Școala primară de stat din Elisabetin 1932-1936

Liceul de Stat C.D. Loga 1936-1940

Liceul Israelit din Timișoara 1940-1944

În anii 1943-1944 a lucrat în diferite detașamente de lucru din Timișoara și din apropiere.

În 1944 a trecut ilegal granița cu Iugoslavia pentru a se înrola în Armata de Partizani a lui Tito. S-a întors în anul următor în Timișoara, decepționat de cele văzute și trăite.

A fost inițial foarte activ în mișcarea comunistă. Decepționat și aici, a trecut din nou granița în mod ilegal, de acesta dată ajungând în Israel unde a participat la războiul de Independență. După război a plecat în Franța unde s-a căsătorit și s-a stabilit pentru câțiva ani. După ce a fost nemulțumit și în Franța, a încercat să se întoarcă în România, dar a fost sfătuit de prietenii rămași acolo să renunțe la această idee. În consecință a plecat în America și se află în prezent în Canada, într-o localitate de lângă Montreal.

Are 2 fete și 2 nepoți.

Popper Friderica

Numele actual: Popovits Friderica

Sunt născută în anul 1926 în orașul Timișoara.

Copilăria am petrecut-o în Sînnicolaul Mare, unde am locuit până în anul 1941 când am fost evacuați la Timișoara.

Școala primară și primele două clase de liceu am frecventat la Sînnicolaul Mare. Clasa a treia și a patra de liceu le-am frecventat la Oradea unde din cauza cedării Ardealului de Nord și a legilor rasiste nu am mai putut continua.

Între anii 1941-1944 am continuat studiile ca elevă particulară la Liceul Israelit din Timișoara, unde am absolvit și bacalaureatul împreună cu toți colegii cu care suntem acum împreună.

În anul 1946 am intrat ca funcționară la COMCAR (abatorul comunal)

În anul 1950 m-am căsătorit cu Ivan Popovits. În anul 1955 s-a născut băiatul Ladislau (numele schimbat în Izrael în Micha) și atunci am părăsit postul de funcționară și am înaintat actele pentru emigrare în Israel.

În anul 1961 am aliat și de atunci locuiesc la Haifa (resp. în ultimul an ne-am mutat în Kiriath Haim). În anul 1962 s-a născut fetița noastră Dorit. În tot timpul din anul 1962 până la sfârșitul anului 1993 am condus împreună cu soțul meu un club de Bridge și de Rummy, unde majoritatea participanților au fost oameni în vârstă care au căutat un loc potrivit pentru a se recrea câteva ore.

Cei doi copii sunt căsătoriți și stau în Israel. Micha are 3 copii, o pereche de gemeni, un băiat și o fetiță (Ioram și Noa) și un nou născut în vârstă de două luni (Iftah). Ei stau lângă noi în K. Haim. Dorit este căsătorită, are două fetițe: Iael în vârstă de 8 ani și Limor în vârstă de 4 ani. Ei locuiesc în Zichron Yaakov.

Noi din cauza orelor de lucru neobișnuite nu prea am avut timp să trăim o viață de societate, însă pentru copii și familie am găsit întotdeauna timp.

Viața nu a fost foarte roză: am pierdut în floarea vieții amândoi frații ai mei (Fredy și Roby) și pe cumnata mea (Agi). În anul 1990 soțul meu s-a îmbolnăvit, din care cauză am întrerupt în 1993 lucrul și am hotărât să ne mutăm în K. Haim lângă băiat.

În concluzie am avut o viață destul de monotona, fără multe valuri, dar suntem mândri că avem doi copii cărora le-am dat o educație adecvată pe care ei continuă să o dea mai departe copiilor lor.

Rado Emil

Numele actual: Azriel Rado

M-am născut în Nürnberg în 1925, părinții mei fiind originari din Ungaria.

Părinții au decedat la Budapesta, la un interval de 2 luni, când am avut 4 ani.

M-am mutat la Timișoara unde am fost adoptat de o soră a mamei mele.

Am urmat Școala Primară Israelită din Fabric .

Unchiul meu, Friedmann Feri, a fost președintele comunității ortodoxe locale.

Între 1936-1939 am urmat la Liceul Israelit din Timișoara

La vârsta de 14 ani ne-am mutat la Oradea Mare, iar după scurt timp ne-am mutat la Brașov.

Având cetățenia maghiară, autoritățile au vrut să mă aresteze însă când polițistul a văzut că e vorba de un tânăr de 15 ani, s-a mulțumit să fiu expulzat. În 1940 m-am mutat la Budapesta la rude.

În 1941 am aliat cu un tren special pus la dispoziție de guvernul maghiar pentru tineri evrei din Ungaria, care după multe peripeții a trecut prin Iugoslavia, România, Turcia, Siria și Liban ajungând în țară la Rosh Hanikra.

Între 1941-1943 am fost elev la Școala Agricolă "Mikve Israel", acolo am participat la înființarea kibutzului Meshiot Itzhak. Am făcut un an de Hachshara în kibutzul Tirat Zvi din Emek Bet Shean. În 1944 ne-am așezat în Gush Etzion. Patru ani am fost agricultor și m-am ocupat de pomi fructiferi și albine (apicultura).

În 14 Mai 1948, în ziua declarării independenței, după o luptă crâncenă dusă de cei 500 de luptători, din care jumătate au fost masacrați după predare de către locuitorii din Hebron și din împrejurimi, am fost luați prizonieri de legiunea arabă (Transiordania). Am fost în captivitate timp de 9 luni într-un lagăr aproape de granița Irakului. Am trăit într-o totală izolare, ofițerii iordanieni ne-au povestit că toți israelienii au avut soarta noastră.

În Februarie 1949 ne-am întors în țară în urma acordului de schimb de prizonieri. După întoarcere am completat studiile pentru învățământ universitar în domeniul Științelor Politice (BA) și apoi de Master în Istorie și Consilier pentru Educație. Până în 1959 am fost directorul Școlii Tineretului Muncitor din Tel Aviv. Atunci am fost delegat pentru 3 ani în Turcia pentru a mă ocupa de educația sionistă. Între 1962-1972 am fost la Beer Sheva directorul Școlii Medii și a Seminarului Pedagogic. În 1972 am fost trimis la Dublin în cadrul misiunii pentru educație sionistă. În 1977, la întoarcerea în Țară m-am stabilit la Zfat unde timp de 13 ani, până la pensionare, am fost inspector al școlilor medii în Galil din partea Ministerului Învățământului.

Sunt căsătorit din 1956. Am trei fete și un băiat. Doi din ei sau așezat în Shomron. Cei patru copii mi-au dăruit 15 nepoți.

Reich Herman

Născut la data de 1.3.1926, la Freidorf-Timisoara

Tata : Haim, comerciant, decedat

Mama : Elke, gospodină, decedată

Sora : Klara, pensionară

Studii :

- Școala primară Israelită din Timisoara-Iozefin

- Liceul Israelit din Timișoara - liceul secundar și superior

Munca obligatorie - Timișoara, comandamentul regional, în perioada 1944 până la eliberare 23.08.1944.

Situația familială:

- Căsătorit la 18.5.1949, cu aleasa inimii Miriam-Blanca, născută Herman, din Mediaș, conducătoarea organizației Bnei Akiva din Mediaș. Fiul Reuven născut în anul 1953

- Emigrare în anul 1964

Domiciliu în Petah Tikva

Activitate

Activist în organizația de tineret Bnei Akiva în perioada 1942-1949, în localitățile Timișoara, București, Oradea, Sighișoara. Membru în conducerea centrală a organizației de tineret Bnei Akiva. Activist la centre de frontieră în organizarea "alia B" din Ungaria, Iugoslavia, Cehoslovacia și România. Ca recunoaștere a acestei activități mi s-a acordat la sosirea în Țară "Ot Hagana".

În perioada 1940-1964 (până la emigrare) am fost funcționar la Interprinderea OCL Industrial Tg. Mureș în funcție de șeful Serviciului Comercial.

În anul 1965 am început ca funcționar la Bank Otsar Hahaial și din 1979 sunt directorul filialei centrale a băncii din Tel Aviv.

Soția Miriam Blanca a condus din anul 1965 până în anul 1990 o întreprindere de creație de modele.

Fiul unic Reuven și-a terminat studiile în Țară ca bio-chimist, BA la Universitatea Bar Ilan, MA și Doctorat la Institutul Weizman. În continuare a făcut Post-Doctorat la NJH Washington-Baltimore. Este în prezent conferențiar universitar la Universitatea Ebraică din Ierusalim, facultatea de Farmacologie. Actualmente se află în "Sabbatical Year" la "Anderson Cancer Center" de la Universitatea din Houston Texas.

Este căsătorit cu Nurit, profesoară de matematică și de calculatoare la liceul din Rehovot.
Au 3 copii : Liat, Adi și Avihai

Romașcanu Ștefan

Născut în Timișoara, 1926

Școala Primară Israelită din Timișoara-Iozefin (1932) apoi Timișoara-Fabrica (1933-1936).

Liceul Israelit din Timișoara 1936-1944

Încă de mic copil a manifestat un talent deosebit pentru vioară și a fost sprijinit mult de părinți în acest sens.

Între 1936 și 1940 a urmat cursurile Academiei de Muzică din Budapesta, rămânând în această perioadă elevul liceului din Timișoara, dar fără frecvență.

Între 1940-1944 a fost nevoit să întrerupă cursurile de la Budapesta, pe care le-a reluat apoi după încheierea războiului.

După încheierea studiilor de vioară de la Budapesta, nu s-a mai întors la Timișoara ci a plecat în Franța și în final s-a stabilit în Elveția. După scurt timp de ședere în Elveția a devenit membru permanent (Concertmaistru) al orchestrei studioului "Suisse Romande" din Lausanne.

Stabilit într-o mică localitate de lângă Lausanne, Ștefan a fost activ și în calitate de membru al unui quartet cu care a făcut mai multe turnee în Europa.

A fost căsătorit cu Pierrette, o fată din Elveția, cu care a avut doi copii.

A decedat în 1972, răpus de o boală subită. A fost în mijlocul unui turneu în Germania, cu ansamblul de quartet.

Salamon Samuel (Samu)

Numele actual: Solomon Shmuel

M-am născut la Timișoara în 9.02.1925, acasă, în str. Timocului și nu la spital cum se obișnuiește astăzi.

Dat fiind gradul meu de senilitate am tot dreptul de a nu-mi aminti unde și cum am făcut cei 10 sau 12 ani de școală. Am anexat certificatul de absolvire a cursului inferior de la Liceul Israelit din Timișoara, semnat de Dr. Marcus ca director și de doamna Skala, secretară .

După aceea am continuat să învăț la Liceul Comercial Israelit, dar nu țin minte exact cât timp. Răposatul meu tată a fost de părere că trebuie învățată meserie. La început am fost ceasornicar, dar fiindu-mi frică că o să devin cocoșat am încetat meseria. După aceea timp de 3 ani de zile am lucrat ca marochiner. Până la vârsta de 22 ani am fost cetățean român și am auzit cum mi se spune "jidă spurcat". Am fost evreu ortodox tradiționalist. Ca copil am purtat perciuni și am urmat la heder și ieșiva. Îmbrăcămintea mea nu a fost "sportivă". ci am purtat pălărie, costum și cravată. Fiul meu, când se uită la fotografiile mele din copilărie, zâmbește.

Am mers zilnic, dimineața și seara în templul din "Diófalevél utca". Îmi aduc aminte de câteva nume de colegi din școală: Fugi care este astăzi Dr. Feigenbaum, a fost înalt, athletic, adevărat artist de cinema și toate fetele frumoase i-au făcut curte; în colțul dintre str. Timocului și str. Dacilor la etajul 3 a locuit Salamonovits Bubi care a fost elev eminent, pe care l-am vizitat deseori; astăzi trăiește în Sidney, este medic și profesor. Îmi amintesc de un coleg, Romașcanu, care a cântat la vioară.

În 25 Decembrie 1947, de Crăciun, am părăsit casa părintească și cu un tren de marfă am călătorit la Burgas în Bulgaria unde ne-au așteptat două vase Pan York și Pan Crescent. Circa 16,000 de oameni au fost îmbarcați pe aceste 2 vase. Marea era foarte agitată și în aceste condiții am trecut Bosforul și Dardanelele. Vasele de război britanice ne-au interceptat la ieșirea din Dardanele și ne-au internat în lagăre pe insula Cipru.

Fără să intru în detalii, trebuie să recunosc că am trăit bine în lagăr: am fost într-o cafenea un an și două luni. În ziua de 9.02.1949 am debarcat în Israel și m-am înrolat în armată; au fost încă lupte cu sirienii.

În august 1952 m-am căsătorit și ne-am făcut luna de miere în Tzfat.

Am un băiat căsătorit care are 4 copii și o față, tot căsătorită, care locuiește în Sydney și are 2 copii. Mă consider foarte bogat pentru că am 6 nepoți și o soție cu care rezistăm împreună de 43 ani. Am servit în Armată timp de 28 ani și am fost pensionat în 1974 cu gradul de Maior. După aceea am lucrat 11 ani ca director la Fabrica de beton Redimix. Din

1987 lucrez la societatea Selmor. Mai menționez că acum 4 ani am trecut un "overhaul": operație destul de complicată de by-pass; de atunci mă simt mult mai bine.

Salamonovits Teodor (Bubi)

Numele actual : Selby Teodor

Născut la Timișoara în 1926

Școala primară Israelită din Timișoara-Fabric 1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara 1936-1944

În 1944 a lucrat câteva luni în detașamente de lucru în Timișoara

După 1944 a urmat un an la Facultatea de Medicină din Cluj apoi 2 ani la Timișoara.

În 1948 a primit aprobare de imigrare în Australia.

După ce a ajuns în Australia, a continuat studiile medicale pe care le-a încheiat în 1954.

A continuat cu specializare în boli interne și cardiologie timp de 2 ani la Londra.

Din 1957 și până în 1977 a lucrat în Clinicile Universitare din Sydney în calitate de medic internist și cardiolog.

S-a căsătorit în Australia; are un fiu și o fată cu câte un nepot de la fiecare.

Băiatul are o firmă care se ocupă de calculatoare.

Fata a studiat pian și a devenit pianistă-concertistă.

În 1977 toată familia s-a mutat la Philadelphia pentru ca fata să-și continue studiile de pian. Au stat acolo timp de 11 ani după care au decis să se întoarcă la Sydney, având în vedere și faptul că fata s-a măritat cu un băiat de acolo.

În prezent Bubi mai lucrează, dar numai cu normă redusă (trei zile pe săptămână).

Spierer Andrei

Născut la Timișoara, 10.04.1926

Școala Primară - Școala Israelită din Timișoara- Fabrica de la 1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara 1936-1944

Din anul 1945-1950 am lucrat la prăvălia noastră "Parfumeria Venus" până la naționalizare.

Între 1950-1953 am lucrat la "Coop. Sincoop" ca șef al secției Cosmetice.

Între 1953-1965 am lucrat la I.C.M. (Întreprinderea de Colectarea Metalelor) ca șef al serviciului de Aprovizionare și la urmă ca tehnician norme.

În 1965 am plecat în Germania.

Între 1965-1984 am lucrat la N.C.R. Augsburg (Național Register Kasse) la controlul de calitate 9 ani și 10 ani în birou ca funcționar.

În prezent sunt pensionar.

Sunt căsătorit cu Elisabeta (născută Franzen), contabilă. N-avem copii.

Szekely Gheorghe

1. Szekely Gheorghe (Gyuri) - nume neschimbat

2. Născut la Cluj 13 Iulie 1926

3. a) Școala primară Israelită din Timișoara-Fabrica (1932-1936)

b) Liceul Israelit Timișoara (clasele 1-4 între 1936-1940, clasele 5-8 între 1941-1945).

După cum se vede, am terminat liceul (deci și bacalaureatul) cu un an mai târziu decât cei cu care începusem școala. Iată și motivul: dându-mi seama că situația noastră devine tot mai amenințătoare și aflând că tatăl meu suferea de o boală incurabilă, am părăsit liceul, în ideea de a-mi însuși cât mai repede o meserie concretă, lucrativă. În 1940 am intrat ucenic într-un atelier de reparații auto - de unde, peste câteva luni, m-au izgonit legionarii ajunși la putere. Din situația dată n-am găsit altă ieșire decât întoarcerea la liceu (cu pierderea unui an).

4. După bacalaureat am lucrat câțiva ani la presă (la București, Cluj și iarăși la București). Absolvind - fără frecvență - secția de "Istoria și Teoria Artei" din cadrul "Academiei de Artă (plastică) N. Grigorescu" am lucrat câțiva ani la Editura de Stat pentru Literatură și Artă (ESPLA), iar din primăvara anului 1961 și până la pensionare - timp de peste 25 de ani - la Editura Meridiane, unde mă ocupam de redactarea unui mare număr de lucrări de artă plastică universală (albume, monografii, tratate de istoria artei, lucrări de estetică, de filozofia artei, de istoria culturilor etc.).

5. Începând din 1.11.1986 sunt pensionar (pentru limită de vârstă). din când în când mai traduc câte ceva, din limbile germană, franceză sau maghiară și anume din domeniul în care m-am specializat. Aceste acțiuni răzlețe sunt mai puțin motivate din punct de vedere material (sunt remunerate mizerabil); le fac îndeosebi pentru a-mi păstra roțițele din cap mai puțin ruginite, în stare de (relativă) funcționare.

6-7. Amintirile mele legate de liceu sunt destul de șterse și aproximative; cu mult mai vii sunt cele extrașcolare cum ar fi excursiile cu bicicleta sau cu schiuri (cu Fugi, Laszlo Tomi s.a.) audițiile muzicale (cu Kurtag Gyuri, Romascanu Stefi, Russo Nuni și Mara etc.), prelegerile de istoria artei (ținute de Klein Robi la el acasă) s.a.m.d. Adânc mi s-a întipărit în minte munca obligatorie de la Baia Militară (1.04-23.08.1944) unde am trăit și un bombardament în care au pierit doi băieți din contingentul nostru (nu cunosc numele lor; s-ar cuveni să fie identificați și pomeniți la întâlnirea noastră).

În legătură cu amintirile noastre din școala primară vă trimit și fotografia tatălui meu - Szekely Zoltan (1883-1946) – care, începând din 1927 fusese directorul școlii primare

Israelite din Timișoara-Fabrica, prin mâinile sale trecând o bună parte a celor ce se vor
întâlni la Zichron-Yaakov.

Tausk Eduard (Edi)

1. Numele actual : Edward E. Tausk

2. Născut 3.07.1926 la Timișoara

1932-1936: Școala Primară la Arad

1936-1940: Liceul Moise Nicoară Arad

1940-1941: Liceul Israelit din Timișoara

1941-1944: Liceul Evreiesc, Arad

Bacalaureatul în Octombrie 1944 la Arad

1945-1949 Universitatea din Cluj, Facultatea de Chimie

Examenul de Stat Iunie 1951

1950-1958: Institutul Medico-Farmaceutic Timișoara, asistent la Catedra de Chimie

1958-1959: Trustul Gostat Timișoara

Alia în Iulie 1961

Septembrie 1961 - Februarie 1962: Ulpan Massada, Beer Sheva

1962-1964: Mifalei Dr. Meron, Haifa

Emigrat în SUA, Februarie 1964

1964 până în prezent: Chemical Abstracts Service, Columbus, Ohio

Poziția actuală: Senior Editor

Divorțat, 2 copii, Eugene 29 ani, Madeleine 26 ani

Ürmenyi Francisc Pavel

Născut 5.03.1924

1930-1934: Clasele primare la Timișoara

1934-1936: Clasele 1-3 la Liceul Israelit din Timișoara

1936-1938 : Am pierdut 2 ani din cauză de boală

1938-1940 : Clasele 3-4 la Liceul Israelit din Timișoara. În acești 2 ani am fost coleg cu voi (seria 1936-1944).

1940-1941 : Clasele 5-6 la Liceul Comercial Israelit din Timișoara; în acest an am reușit să recuperez un an din cei 2 ani pierduți.

1941-1943 : Clasele 7-8 la Liceul Comercial Israelit din Timișoara.

Am dat bacalaureatul în 1943 la Liceul Comercial primind premiul I. Între timp am dat și diferența la liceul teoretic reușind să obțin certificatul de absolvire fără bacalaureat în 1945.

Între anii 1944-1947 am absolvit Academia Comercială, secția Economie, Financiară și Studii sociale (am beneficiat de legea care admitea pentru cei care au pierdut posibilitatea de studii în anii 1943-44 să recupereze încă un an).

Am fost prieten foarte apropiat cu Katz Andrei (Bandi) până la ultimul moment al vieții sale, m-am deplasat special la înmormântarea sa. Am fost ultimul care a vorbit cu el. Am fost prieten și cu Wiener Gyuri cu care mă văd și acum la București. Tausk Edi îmi este și verișor - când am fost în 1990 în SUA am vorbit la telefon cu el și cu mama lui.

Correspondez mai mult cu fratele lui, Heinz cu care m-am întâlnit în Mai 1990 în New York. Prof. Gross Lulu ne-a fost prieten de familie.

Între 1944-1948 am fost secretar general al Uniunii Tehnicienilor Textiliști din România cu sediul la Timișoara și profesor la Școala Textilă subordonată acestei Uniuni.

Începând cu 16.09.1946 până la 15.09.1953 am fost director și profesor la Școala Textilă din Timișoara iar de la 16.09.1953 am fost transferat ca șef de serviciu de învățământ în Ministerul Industriei Ușoare.

De la 1.12.1955 am lucrat fără întrerupere până în 1979 la Ministerul Învățământului, îndeplinind funcția de inspector general în cadrul Serviciului Învățământului în Limbile Naționalităților Conlocuitoare, iar ultimii ani 1979 până la 1.02.1990 am fost inspector general la Ministerul Aprovizionării și Gospodăririi Fondurilor Fixe când am fost pensionat.

Am avut o bogată activitate științifică și publicistică - numeroase studii și articole în domeniul învățământului. Am titlul de doctor în științe obținut pe baza unei lucrări sociologice legate de învățământul în limbile naționalităților conlocuitoare.

Sunt căsătorit cu Ciolac Magdalena, am doi copii : fiul Ürmenyi Francisc, economist, căsătorit și o fiică, Mariana căsătorită cu ing. Nechifor Gheorghe. Sunt fericit că am doi nepoți, unul de 5 anișori, al fiicei mele și unul de 41/2 ani, al băiatului

Din 1990 până în prezent mai lucrez pentru câteva firme (una din Ungaria) și astfel reușesc, cu toate greutățile creșterii prețurilor, să am un trai decent.

Wagmann Andrei

Născut la Timișoara, 28.09.1925, fiul profesorului Wagmann

Școala Primară Israelită Timișoara 1932-1936

Liceul Israelit Timișoara 1936-1944

Sosit în Israel 1961

Din 1963-1968 angajat la Dimona ca inginer. În urma unui accident cu gaze otrăvitoare, revenit la Tel-Aviv, sîstat profesia de inginer în urma avizului medical, numit la Aeroportul Ben Gurion ca Șef de Stație pentru zboruri "charter" pînă la pensionare.

Actualmente pensionar.

Weinberger Francisc

1. Prenumele schimbat după alia în Baruch
2. Născut în Timișoara la 7.07.1925
3. Școala Primară Israelită din Iozefin : 1932-1936
Liceul Israelit din Timișoara : 1936-1940

În 1940, după venirea la putere a legionarilor, a întrerupt studiile liceale și a învățat meseria de tehnician dentist. În același timp s-a afiliat mișcării sioniste și a devenit unul din principalii activiști ai mișcării Gordonia. În cadrul acestei activități s-a cunoscut cu Sari cu care s-au căsătorit în 1947. Împreună au lucrat pentru organizarea emigrării ilegale până în 1948 când au putut să plece și ei, trecând ilegal granița cu Bulgaria. Acolo s-au îmbarcat pe vaporul "Pan Crescent" și au ajuns, împreună cu alți mii de imigranți, în lagărul organizat de englezi în Cipru. În timpul internării Feri și Sari au muncit ca voluntari în spitalul pentru bolnavii de tifos din lagăr.

Au sosit în Israel în 1949, la Haifa. Acolo a început să lucreze ca muncitor la lucrări de construcții și instalații. După câțva timp a început să lucreze independent și a reușit treptat să devină comerciant de mobilă și proprietar al unei fabrici de înghețată (Tel Hanan). A fost unul din oamenii de afaceri cei mai de succes din Haifa.

Ca recunoaștere a activității în organizarea emigrării ilegale, Feri și Sari au primit decorația "Ot Hagana".

A decedat în 1994, după o boală îndelungată.

Feri și Sari au avut 3 copii, și 7 nepoți; toți trăiesc în Haifa.

Weinreich Lazăr

Născut în 16 August 1926 la Galați, unde părinții mei, originari din Letonia (Riga) s-au refugiat în 1918, venind din Moscova, unde au avut o fabrică de textile. În 1928 s-au stabilit în Timișoara (viața ne-a arătat că din punctul nostru de vedere nu s-au refugiat destul de departe, respectiv s-au oprit prea repede).

1932-1936: Școala Primară Israelită din Fabric, la Dir. Szekely Zoltan.

1936-1944: Liceul Israelit din Timișoara

1944 Oct : Bacalaureatul la Arad

În această perioadă exista o strânsă legătură între activitatea mea școlară și profesională pe deoparte și cea sportivă pe de alta.

Din 1945-49 am urmat cursurile Politehnicii din București, Facultatea de Textile (paralel în vacanțe înotam și jucam polo la ILSA Timișoara, fiind mai mulți ani la rând campion național, membru al echipei naționale și maestru al sportului).

În Iunie 1949 (înaintea ultimei sesiuni de examene) mi se fixează "ca pedeapsă" o taxă școlară de 250.000 lei, citez : "părinții fiind proprietari de fabrică la Timișoara, actualmente naționalizați" .

Neputând plăti taxa, am fost exmatriculat.

Am fost obligat să mă întorc la Timișoara, lucrând întâi ca ajutor de maistru la ILSA. Paralel am activat în continuare în secția de înot și polo de apă de la ILSA. Aici în bazin am făcut cunoștință cu Greti Wiener (care și ea era campioană națională de înot). Ne-am căsătorit în 1952 (când ea devenise deja profesoară de gimnastică). Prin faptul că jucam și pentru echipa Consiliului Sindicatului Textil, am fost ajutat să-mi dau examenele anului 4 și apoi Examenul de Stat la Politehnica, continuându-mi activitatea profesională ca inginer la ILSA (și paralel în echipa de polo). În 1956 s-a născut fiul nostru Robert (care actualmente e medic dentist și are un cabinet la Frankfurt).

Începând din 1952 și apoi 1956-1958 ne-am manifestat în repetate rânduri dorința de a pleca din România (unde nu aveam nicio șansă) cu repercusiunile corespunzătoare la locurile de muncă. Greti și-a pierdut postul de profesoară, eu am fost retrogradat în serviciu. În 1965 am părăsit fabrica și am lucrat ca profesor la școala tehnicienilor de textile din Timișoara.

În fine, în 1969, am părăsit țara, stabilindu-ne la Frankfurt unde am prins rădăcini relativ repede. Greti a lucrat ca profesoară de gimnastică și înot, Robert a făcut liceul și Facultatea de Medicină Dentară, iar eu am fost angajat la Firma Hoechst unde în câțiva ani am ajuns șeful secției de Export de Fibre și Fire Sintetice pentru regiunea Europei de Est, unde am activat până în 1992.

Astăzi suntem pensionari amândoi, căutăm să ne ținem în formă și călătorim foarte mult.

Weiss Gabriel

1. Weiss Gabi

2. Născut la Timișoara în 10.11.1925

3. Școala primară Israelită din Timișoara Fabric: 1932-1936 (Director Szekely Zoltan)

4. Liceul Israelit Timișoara: 1936-1941. În luna martie 1941 am plecat din România în Palestina împreună cu fratele meu și cu răposatul meu tată. Mama, care a fost atunci nevoită să mai rămână în România, a ajuns separat în 1944.

5. Din 1941 mă aflu în Israel. Între 1941-1945 am urmat cursurile școlii de Marină din cadrul Tehnion Haifa. În 1945 m-am înrolat în organizația "PALYAM" (unitățile de marină ale PALMAH) și am activat în cadrul "Alia Bet" (organizarea imigrării ilegale) și pe vapoarele care au transportat arme pentru Israel. În 1949 am fost eliberat din armată și am început să activez în cadrul marinei civile, la început în calitate de mecanic de vapor, apoi ca mecanic șef. Am servit pe vapoare până în 1960, după aceea am activat ca profesor la cursurile de ofițeri mecanici pentru vapoare în Acco.

În 1963 până în 1966 am participat la Londra la cursurile pentru rangul de "Extra-chief" necesar pentru comandanții de unități și pentru profesorii Școlii de Marină.

Din 1966 până în 1991 am activat în cadrul pregătirii marinarilor, inițial ca examinator principal și pe urmă ca Director general al Serviciului pentru Educația și Pregătirea Marinarilor, până la pensionare.

După pensionare m-am mutat în Cesarea und ne-am cumpărat o casă familială.

Sunt căsătorit, am un fiu și două fete, cu un total de (până acum) 5 nepoți.

Amintiri din timpul liceului:

Fiind numai 4 ani și jumătate în Liceul Israelit, nu am multe amintiri.

Îmi amintesc că am fost o mică "familie" împreună cu alți 3 colegi: eu am fost TATA, Weinreich Lazăr a fost LALI, Feigenbaum Victor a fost FUGI iar Szekely Gyuri a fost TETU.

În școală am suferit mult din cauză că am fost considerat "fiul Doctorului Weiss Artur" care a fost o figură importantă a comunității evreiești din Timișoara și membru al curatorului Liceului. Dar asta nu m-a ajutat la Prof. Hauben care ne-a învățat limba latină și a fost foarte sever cu elevii.

Un lucru este sigur: viața mea ar fi fost cu totul alta dacă am fi rămas în România și desigur n-aș fi ajuns să fiu marinar. În concluzie sunt foarte mulțumit că evenimentele au luat acest curs.

Wiener (Sigismund) Gheorghe

1. Numele: Wiener (Sigismund) Gheorghe

2. Născut la Buziaș în 1926

3. Școala primară Israelită din Timisoara-Iosefin 1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara 1936-1944

4.1945-1950: Institutul Politehnic Timișoara, Facultatea de Construcții Civile și Industriale

Din 1950 și până în 1981 am lucrat în cadrul Ministerului Apărării Naționale - Direcția de Investiții. Aici am fost șef de șantier de construcții între anii 1951-53 apoi 1975-77, între timp m-am ocupat de întreținerea și repararea cazărnilor, urmărirea executării lucrărilor de investiții militare prin forțe proprii și alte unități de construcții (ca dispecer, șef de atelier prefabricate, șef de producție, etc).

În 1980 am cerut pensionarea mea la 55 ani, ceea ce mi s-a aprobat în 1981. Am lucrat apoi 5 ani în cadrul Institutului de Proiectare Construcții Tipizate.

La împlinirea vârstei de 60 ani (1986) nu mai puteam fi salariat și pensionar. Am fost primit "colaborator" la Federația Comunităților Evreiești, secția Asistență, unde lucrez și acum pe linie de asistență socială.

M-am însurat în 1954 și am avut 2 copii. Fiica mea a făcut encefalită la câteva luni și a rămas oligofrenă; a murit la vârsta de 37 ani într-un cămin. Fiul meu, Robert, născut în 1961 este analist-programator, absolvent al Academiei de Studii Economice București, Facultatea de Cibernetică Economică. A plecat din țară în 1990, a obținut cetățenia germană și a lucrat la uzinele Kodak din Stuttgart; din luna mai 1994 e stabilit la Londra, angajat la firma Mobiloil.

Soția mea s-a îmbolnăvit de Multiplex-Sclerosis și după o lungă suferință m-a părăsit în 1991.

Amintiri personale din timpul liceului...

Nu am fost un elev strălucit, înțelegeam ușor, dar mi-a fost lene să învăț, am citit multă literatură, m-a pasionat muzica, am cântat la pian până la 18 ani, fără să am talent pentru a-mi face din muzică o profesie.

Nu am fost religios, am frecventat sinagoga din obligație față de părinți și în prezent față de mediul în care lucrez. Am avut prieteni, societate aproape exclusiv evrei și probabil m-aș fi acomodat bine în Israel, dacă veneam la timp.

Am fost foarte bun prieten în liceu cu Katz Bandi, ne-am îndepărtat prin venirea mea în București și ne-am "regăsit" prin 1983-87 vizitându-ne, vorbind la telefon până la decesul lui. Cred că nu a avut căsnicii reușite și a suferit mult și din cauza insucceselor fiului lui.

Wiener Ladislau

Născut 1925 la Timișoara.

1932-1936 : Școala primară la Buziaș

1936-1940 : Liceu la Craiova

1940-1945 : Liceul Israelit din Timișoara

1945-1950 : Politehnica din Timișoara, Facultatea de Electromecanică

1950-1965 : La diverse întreprinderi din Reșita, Brașov, Timișoara.

1965 : Emigrat în Germania

1965-1985 : A lucrat la fabrica de automobile Ford din Köln. A fost șeful secției de control tehnic

1985 : Pensionat

Castorit cu Szemzo Illi. Au un fiu medic și două nepoate.

Ziegenlaub Iacob

1. Ziegenlaub Iacob

2. Născut în 12.04.1926 la Timișoara

3. Clasele primare am absolvit în Iosefin din 1932-1936 conform fotografiei alăturate de terminarea clasei 1 primare (Școala primară Israelită din Iosefin)

Clasele de liceu le-am făcut în Timișoara la Liceul Israelit între anii 1936-1940.

4. După terminarea școlii am făcut un curs de steno-dactilografie, pe urmă am intrat ca ucenic într-o poșetarie până în anul naționalizării -1948- pe urmă am lucrat la Fabrica de Piele și am avansat ca tehnician de piei crude.

În anul 1964 am aliat în Israel și am intrat la Bank Mizrahi unde am fost casier principal și pe urmă la contabilitate până la vârsta de 65 de ani când am ieșit la pensie după 27 ani de lucru într-un singur loc.

5. Actualmente sunt pensionar.

6. Eu în școala primară și în liceu am fost un elev liniștit, mi-am învățat lecțiile regulat, nu am fost corigent niciodată în cei 4 ani de liceu.

Ziegenlaub Viliam

1. Ziegenlaub Viliam

2. Născut în 15.11.1924 la Timișoara

3. Clasele primare a absolvit în Iosefin din 1932-1936 conform fotografiei alăturate de terminarea clasei 1 primare (Școala primară Israelită din Iosefin)

Clasele de liceu le-a făcut în Timișoara la Liceul Israelit între anii 1936-1940.

4. În anul 1950 a aliat în Israel. A lucrat și a locuit în Bat-Yam.

5. A decedat în anul 1970

A fost căsătorit și a avut 2 copii.

Lista foștilor elevi ai Liceului Israelit din Timișoara, seria 1936-1944

1. Alter Dan
2. Ausländer Gheorghe
3. Basch Donci
4. Eppler Zoli
5. Erdelyi Ivan
6. Farago Feri (Frank)
7. Farkas (Peiri) Ihiel
8. Feigenbaum Victor
9. Feig Avram
10. Feig Simon
11. Felder Harry
12. Festinger Emil
13. Fischer Hugo
14. Friedland Alfred
15. Goldhagen (Ginegar) Herbert
16. Gyorgy Francisc
17. Harmat Laci
18. Hirsch (Banat) Gabriel Jean
19. Hoffmann Moshe
20. Jakab Josif
21. Kallai Tiberiu
22. Kallai Victor
23. Katz Andrei
24. Kinsky Ștefan
25. Klein Erwin
26. Klein Ioan
27. Laszlo Toma
28. Lobl Erwin
29. Lowenfeld Viliam
30. Lowenfeld (Șade) Beniamin
31. Lowy Carol
32. Mager George
33. Mark Iosef
34. Maroși Desideriu
35. Messinger Toma
36. Osterreicher (Gati) Ladislau
37. Popper (Popovici) Friderica
38. Pollak Iosif
39. Rado Emil Azriel
40. Reich Herman
41. Romascanu Ștefan
42. Rubel Francisc

- 43. Salamonovits (Selby) Teodor
- 44. Salamon Shmuel
- 45. Spierer Andrei
- 46. Szekely Gheorghe
- 47. Tanczos Pavel
- 48. Tausk Eduard
- 49. Urmenyi Francisc
- 50. Wagmann Andrei
- 51. Weiss Gabriel
- 52. Weinberger Francisc
- 53. Weinreich Lazăr
- 54. Wiener Gheorghe
- 55. Wiener Ladislau
- 56. Ziegenlaub Jacob
- 57. Ziegenlaub Viliam

Lista profesorilor

Apter Siegfried

Dr. Deznai Victor

Dr. Eisikovits Max

Frucht Francisc

Gross Iuliu

Dr. Goldenblum Bruno

Goldstein Ernst

Hauben Frederic

Dr. Kardos Ladislau

Kalman Ladislau

Kun Adalbert

Dr. Marcus Iosif

Dr. Neumann Ernest

Neumann Maria

Redei Gizella

Schwarz Hermann

Wagmann Albert

Wider Marcu

Școala elementară israelită Iosefin și întâlniri precedente

Școala primară 1936

Școala primară 1937

Întâlnirea de 15 ani de la absolvire : Timișoara, 1959,
cu profesorii Dr. Victor Deznai, Dr. Frederic Hauben, Francisc Frucht și Albert Wagmann

ISRAEL
1980

Întâlnirea absolvenților din 1944 în Israel, 1980

Post-Scriptum

Iulie 2009

Întâlnirea de "50 ani " a avut loc în mai 1995 (deci după 51 de ani) la Zichron Yaakov în Israel.

Intenția inițială a organizatorilor fost să ne întâlnim la Timișoara, dar din motive financiare ne-am decis să o ținem în Israel pentru că doar șase colegi locuiau în România, din care unul singur la Timișoara, iar majoritatea în Israel. În aceste condiții era mult mai ușor să colectăm banii necesari pentru deplasarea celor rămași în România decât să ne deplasăm cu toții la Timișoara.

Drept compensație pentru cei care au dorit să revadă Timișoara, ne-am hotărât să pregătim un film video despre Timișoara și Liceul Izraelit. Acest film a fost întocmit de către un grup de colegi cu concursul unor profesioniști și a fost proiectat în prima zi a întâlnirii dela Zichron Yaakov fiind primit cu multă emoție de către participanți. În acest

film s-au introdus și convorbirile avute cu cei trei profesori care mai erau în viață: Francisc Frucht (poetul Anavi Adam), Rabinul Dr. Ernest Neumann și Dr. Maria Neumann. În a doua zi s-a organizat o "Ședință a Cercului Cultural" în care "elevii" au fost solicitați să participe cu câte o contribuție privitoare pe tema "amintiri în legătură cu școala și cu ce am trăit după aceea".

La întâlnire au participat 28 colegi, majoritatea cu soțiile și 14 invitați – foști colegi din clasele apropiate ale liceului care și-au exprimat dorința de a participa.

Filmul care s-a făcut despre întâlnire a fost adăugat la filmul despre Timișoara alcătuind un film unic care s-a multiplicat și s-a difuzat participanților. Cum filmul cuprinde pe toți participanții și toate evenimentele întâlnirii, nu s-au mai difuzat și fotografiile. La cererea unor timișoreni s-a făcut recent o copie DVD a filmului.

Broșura concepută în 1995, așa cum se anunța în epilog, conține biografiile și autobiografiile a foștilor elevi de la Zsidlic, texte care nu apar în versiunea web, dar care pot fi consultate la cerere.

Tomi Laszlo

rolto@netvision.net.il